

**« ΓΝΩΣΕΣΘΕ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ... »**

Ὁ Κύριος

*«... λαλεῖται τὸ ψεῦδος ἀφόβως,
ἢ ἀλήθεια συγκεκάλυπται ».
(Μ.Βασιλείου ἐπιστ. 226)*

**“Οτι ἐπίρρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου,
καγὼ σέ τήρῶ ἐκ τῆς ὄρας τοῦ πειρασμοῦ
τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης,
πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.
Ἔρχομαι ταχύ· κράτει δ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ
τὸν στέφανόν σου” (Ἀποκάλ. γ’, 10-11).**

«ΓΝΩΣΕΣΘΕ
ΤΗΝ
ΑΛΗΘΕΙΑΝ...»

Ὁ Κύριος

«Ἔστι γὰρ ὄντως
ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς
πόλεμός τις ἀσίδηρος,
λόγοι βάλλοντές τε
καὶ βαλλόμενοι,
ἀλλὰ τρόπαιον
νικητήριον ἔχομεν,
τὴν μὴ νικωμένην
Ἀλήθειαν.»

(Ἅγ. Ταράσιος
Πατριάρχης Κων/πόλεως)

Εἰκὼν ἐμπροσθίου ἐξωφύλλου :

Ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς Παναγίας
Γοργοεπηκόου Ἱ.Μονῆς Δοχειαρίου Ἁγίου
*Θρους.

Φωτογραφία ὀπισθίου ἐξωφύλλου :

Ἄποψις τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ.Μονῆς
Παναγίας Γοργοεπηκόου καὶ Μυροφόρων
Σπετιῶν.

ΣΠΕΤΣΑΙ 2000

Ἐκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας
Γοργοεπηκόου κ' Μυροφόρων
Τ.Κ. 180 50 Σπέτσοι
τηλ. 0298 -73 041

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΩΝ

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1998 καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐν Σπέτσαις Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ Παναγίας Γοργοεπηκόου καὶ Ἀγίων Μυροφόρων ἐκδίδει ἡμερολόγιον.

Ἐκαστον τούτων συνοδεύεται ὑπὸ ἐξόχως ἐνδιαφέροντος κειμένου, ἀνταποκρινομένου εἰς τὰ αἰτήματα τῶν καιρῶν.

Ἐπειδὴ οἱ ἡμεροδεῖκται παρέρχονται παλαιούμενοι, τὰ δὲ κείμενα παραμένουν πάντοτε νέα καὶ ὅλως ἐπίκαιρα, διὰ τοῦτο ἐπανεκδίδομεν αὐτὰ ὁμοῦ εἰς ἓν τευχίδιον πρὸς ὠφέλειαν ψυχικὴν καὶ ἀφύπνισιν.

Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς κρισιμότητος τῶν καιρῶν, κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ ἰσοπεδωτικὰ καὶ καταλυτικὰ τῆς Νέας Ἐποχῆς μηνύματα ἔχουν «σαρώσει» τὰ πάντα καὶ διὰ **«τοῦ μεγαλύτερου συγχρόνου κακοῦ»**, ἥτοι τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμηνισμοῦ, βάλλεται αὐτὴ αὐτὴ ἡ τῆς συνόλου Ἐκκλησίας ὑπόστασις, ἐνεργεῖται ἡ τελεία ἐξαφάνισις τῆς μοναδικότητος τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος, δύναται πᾶς τις ὀρθοφρονῶν καὶ ἀπροκατάληπτος νὰ ἀξιολογήσῃ τὰ ἐν λόγῳ κείμενα, νὰ ἐντάξῃ αὐτὰ εἰς τὰ καθοδηγητικὰ τοιαῦτα, καὶ ὡς σημαίνοντα δείκτας ὀρθοπραξίας, νὰ τοποθετήσῃ ἑαυτὸν ἐν «γνώσει» εἰς «ὁδοῦς σωτηρίας».

Τὰ κείμενα εἶναι εἰλημμένα κατ' ἀποσπάσματα ἀπὸ ἔγκριτα ὀρθόδοξα περιοδικὰ καὶ βιβλία καὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἐγκόλπιον

πνευματικὸν καὶ ἐγερτήριον σάλπισμα εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους «πᾶν μὲν ὄριον Πατέρων κεκίνηται, πᾶς θεμέλιος καὶ εἴ τι ὀχύρωμα δογμάτων διασεσάλευται, κλονεῖται δὲ πάντα καὶ κατασειέται σαθρᾷ τῇ βάσει ἐπαιωρούμενα...»¹.

Συνεπῶς, ἔχομεν **πάντες** ἀναφαίρετον τὸ καθῆκον καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, **τοῦ διαφρουρεῖν καὶ φυλάσσειν** τὸ «Μυστικὸν Σῶμα» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον λυμαίνονται ποικίλα τρωκτικά, ἀρχῆς γενομένης διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ συνεχιζομένης ἀπὸ τὴν «οἰκουμενικὴν» ὑστερίαν τῆς σήμερον...

Ἄκριβῶς, τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κείμενα τοποθετοῦν ἡμᾶς ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν ἡμῶν καὶ ὑπαγορεύουν εἰς ἡμᾶς τὸ ἐπιβαλλόμενον. «Ἀγῶνος οὓν χρεῖα μεγάλου καὶ τούτου νομίμου»², καὶ «Ὁρθοδόξου θεαρέστου Ἐνστάσεως»³. «Σώθητε», τονίζουν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι διὰ τοῦ Πέτρου, «ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης»⁴, τῆς μιγνυμένης εἰς ἄλλην Βαβυλῶνα, εἰς καταγώγιον «παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου».⁵

Πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι δὲν παρετράπησαν εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ εἰς οἵανδήποτε ἄλλην αἵρεσιν, ἀλλὰ ἀκολουθοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χρι-

¹ Μ.Βασιλείου, P.G. 32, 213.

² Μ.Βασιλείου P.G. 31, 1540.

³ Ὁσ.Θεοδώρου Στουδίτου, P.G. 99, 1045.

⁴ Πράξ. Β', 40.

⁵ Ἀπ. ιη', 2.

στόν, κατὰ τὴν Παράδοσιν τῶν Ἁγίων, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει : «Ὁ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἤξω. Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, καὶ ποιμανεῖ αὐτούς ἐν ράβδῳ σιδηρᾶ, ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντριβήσεται, ὡς κὰγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου»⁶. Ὁ δὲ μὴ πίπτων ἐν τῇ γενικῇ ἀποστασίᾳ τῶν ἀνθρώπων καὶ μὴ μολύνων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, «περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πατρός μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ».⁷

Ἡ ἐκδότις Μονή.

Σημείωσις : Ἡ τοποθέτησις τῶν φωτογραφιῶν
καὶ εἰκόνων εἶναι ἡμετέρα.

⁶ Ἄπ. Β', 25- 27.

⁷ Ἄπ. γ', 5.

**Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ
ΤΕΙΝΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΟ
ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ**

Ἔκαι εἶδον θρόνους,
καὶ ἐκάθισαν
ἐπ' αὐτούς,
καὶ κρίμα
ἐδόθη αὐτοῖς·
καὶ τὰς ψυχὰς τῶν
πεπελεκισμένων
διὰ τὴν μαρτυρίαν
Ἰησοῦ καὶ διὰ
τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ,
καὶ οἵτινες
οὐ προσεκύνησαν
τὸ θηρίον
οὔτε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ,
καὶ οὐκ ἔλαβον
τὸ χάραγμα
ἐπὶ τὸ μέτωπον
αὐτῶν καὶ ἐπὶ
τὴν χεῖρα αὐτῶν.

(Ἀποκάλ. κ', 4).

**Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΤΕΙΝΟΥΣΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ**

Εν ἐκ τῶν σημείων τῶν ἐσχάτων καιρῶν εἶναι ἡ ἀποστασία. Διὸ γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς Τιμόθεον:

«Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι»⁸.

Ἡμέρον διαπράττονται ἅπαντα τὰ ἀμαρτήματα τοῦ παρελθόντος· διαπράττονται δὲ πλεῖον τῆς ἐποχῆς τοῦ κατακλυ-

⁸ Β', Τιμ. γ', 1-5

σμοῦ καὶ ἀναιδέστερον τῆς τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων. Καὶ ὅπως ὁ θεῖος Παῦλος πρὸς Ἐφεσίους γράφει: «τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν», ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ διανοεῖσθαι. Εἶναι ἀνάγλυφος καὶ αὐταπόδεικτος ἡ κατάρρευσις καὶ σῆψις τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν εἶναι τυχαία, ἄλλωστε, ἡ συνεχῆς προσπάθεια ἐξασφαλίσεως καὶ ἐξυπηρετήσεως τοῦ συστήματος διὰ τὴν παροχὴν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Οἰκονομικαὶ συνεργασίαι, συσχετισμοί, συνδῆκαι, ὅλα ἀποβλέπουν τελικῶς εἰς τὴν ἐδραίωσιν ἑνὸς καθεστῶτος εὐμαρείας καὶ εὐδαιμονίας, χωρὶς πνευματικότητα.

Η κλιμάκωσις, ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν, τῆς ἐξαπλώσεως τῶν αἱρέσεων καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Νέας Ἐποχῆς, ἡ διαβρωτικὴ ἐπέκτασις τοῦ θρησκευτικοῦ «συγκρητισμοῦ» καὶ τοῦ νέου Οἰκουμενισμοῦ ἐνισχύουν τὸ πνεῦμα συγχύσεως καὶ πλάνης, τὸ ὁποῖον θὰ προετοιμάσῃ καὶ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἐδραίωσιν τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἀντιχρίστου. «...Ἀνακεφαλαίωσις γίνεται πάσης ἀδικίας, καὶ παντὸς δόλου, ἵνα ἐν αὐτῷ συρρεύσασα καὶ συγκλεισθεῖσα πᾶσα δύ-

ναμιας ἀποστατικῆ κατὰ τὸν κάμινον ὀλισθητῆ τοῦ πυρός. Καταλλήλως οὖν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔξει χξς'... »⁹. «Διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας»¹⁰. Καὶ «ἐπὶ καθημένους τὴν γῆν ἤκει ὄλεθρος»¹¹. Διὸ «ἔξελθε ἐξ αὐτῆς (ἐκ τῆς ἀποστασίας τοῦ κόσμου) ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάβητε· ὅτι ἐκολληθήσαν αὐτῆς αἱ ἀμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ ! »¹².

Ἐτερον γνώρισμα τῆς ἀποστασίας εἶναι, ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιῶν ὑποκύπτουσιν εἰς τὸ χερσαῖον θηρίον τοῦ παναποστατικοῦ θρησκευτικοπολιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ κατὰ τρόπον ὑπενδυμίζοντα τὸ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος «καθεσθήσεται καὶ εἰς τὰς πανταχοῦ Ἐκκλησίας»¹³.

⁹ Ἀγ. Εἰρηναίου ΒΕΠ. 5, σελ. 168-169.

¹⁰ Ἐφεσ. ε', 6.

¹¹ Ἱερεμίας λβ', 16.

¹² Ἀποκάλ. ιη', 4-5.

¹³ Αὐτόθι, σελ. 17.

Ἄλλο γνώρισμα τῆς ἀποστασίας εἶναι, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἄντιχρίστου 666 ἐπιβάλλεται σήμερον τοῦλάχιστον ὡς σταθερὸς βασικὸς κωδικὸς ἀριθμὸς ἠλεκτρονικῆς μετρήσεως εἰς πωλήσεις καὶ ἀγοράς, καὶ ἐπεκτείνεται σχεδὸν πανταχοῦ, ὡς περίπου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρχομένου Ἄντιχρίστου. Εἶναι ὁ ἀριθμὸς οὗτος, καθιερωμένον σύμβολον - ἔμβλημα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, φορεὺς ὅλης τῆς φιλοσοφίας καὶ κοσμοθεωρίας, εἰδωλοποιήθη καὶ ἐκφράζει τὴν ὅλην κουλτούραν τῆς «ἀποστασίας». Εἰς τὰς ταυτότητας δὲ εἶναι ἰσοβία, ἀνεξάλειπτος σφραγὶς «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ», ἡ ὁποία δὲ συνδέη τὸ πρόσωπον εἴτε κατ' ἐννοίαν, κυρίως εἰς τὴν ἀρχὴν, εἴτε κατ' ἐνέργειαν μὲ τὸν Ἀντίχριστον διάβολον. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀριθμοῦ ἀποτελεῖ γεγονὸς μεγίστης πνευματικῆς σημασίας μὲ σωτηριολογικὰς διαστάσεις. Καὶ ἤδη τὸ χάραγμα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου 666 δίδεται καὶ εἰς ἀνθρώπους, προδρομικῶς, ἐπαπειλεῖται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ πάντων ἀνθρώπων διὰ κρατικῶν καὶ διακρατικῶν ὀργανισμῶν σατανοκρατίας.

Ἔναι ἐντύπωσιακὴ ἢ ἐπαλήθευσις εἰς τὰς ἡμέρας μας τῆς προφητείας

τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν εἰς τὴν ἐνοποιημένην πολιτικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἀνθρωπότητα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ πωλῇ ἢ νὰ ἀγοράζῃ «εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

«Καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι»¹⁴.

«**Μ**ετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πειθοῦς χρησιμοποιεῖται ἡ βία πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῶν ἀντιτιθεμένων εἰς τὴν προσκύνησιν τῆς εἰκόνας τοῦ θηρίου...»¹⁵.

«Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καὶ ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν

¹⁴ Ἀποκάλ. ιγ', 15.

¹⁵ «Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου», Παν. Μπρατσιώτου - Ἀκαδημαϊκοῦ.

του ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστὶ· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'»¹⁶.

«**Ε**ἰς τὸν ἕνα καὶ ἄμεσον ἐξαναγκασμὸν πρὸς ἀπονομήν θείας τιμῆς εἰς τὸ ἀ' θηρίον ἐπὶ ποινῇ θανάτου, προστίθεται καὶ ἕτερος μᾶλλον ἔμμεσος, οἰκονομικῆς φύσεως ἐγκλείων δ' ὅμως ἐπίσης τὴν ἀπειλήν τοῦ θανάτου».

Ἴνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα...

«**Ε**κφράζει τὴν ἐθελοδοουλείαν τῶν ἀνθρώπων, καθ' ὅσον διὰ τῆς τοιαύτης σφραγίσεως (στίξεως) παρίσταται ἡ πλήρης ὑποτέλεια τῶν ἐν λόγῳ ἀνθρώπων εἰς τὸ θηρίον. Ἡ δὲ φράσις ὑπενθυμίζει τὴν παλαιὰν ἀνατολικὴν συνήθειαν τοῦ ἐγχαράσσειν ἢ ἐνστιλβεῖν τὸ ὄνομα τοῦ σαρκικοῦ ἢ πνευματικοῦ κυρίου διὰ πεφυρα-

κτωμένου ὀργάνου ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ μετώπου μισθοφόρων ἢ δούλων ἀνθρώπων ἢ θεῶν...»¹⁷.

Ἐπὶ τοῦ χαραχθέντος, ἦτοι σφραγισθέντος ὁ ἐχθρὸς Διάβολος λαμβάνει ἐξουσίαν μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ὁ σφραγισθεὶς νὰ μὴ δύνηται «τὸν Τίμιον Σταυρὸν (νὰ) ποιήσῃ (νὰ κάμῃ), ἐν τῷ μετώπῳ τῆ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ », ἵνα ἀπαλλαγῇ ἐκ τοῦ Διαβόλου, «ἀλλὰ δέδεταὶ αὐτοῦ ἡ χεὶρ». Καὶ, ἐπὶ πλέον, «μετάνοια ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι»¹⁸. «Ὁ φέρων τὸ ἀντίχριστον χάραγμα ὡς σφραγιδα ἢ ψῆφον διὰ ὁμολογῆ διὰ τούτων, ἀδικαιολογήτως καὶ αὐτοκατακρίτως», τὴν ἀποστασίαν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ Αὐτὸν τὸν ὀλετῆρα Ἀντίχριστον, ὡς ὀπαδὸς του καὶ προσκυνητῆς αὐτοῦ λέγων :

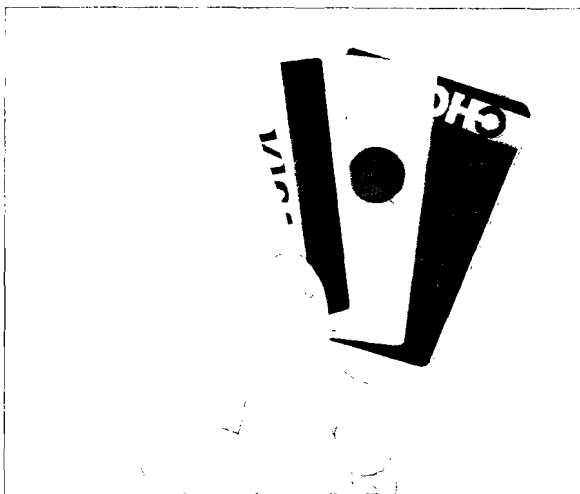
«Ἄρνοῦμαι... τὸν ποιητὴν οὐρανοῦ τε καὶ γῆς· ἄρνοῦμαι τὸ Βάπτισμα, ἄρνοῦμαι τὴν λατρείαν μου (τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν) καὶ σοὶ προστίθεμαι καὶ σὲ πιστεύω»¹⁹, τὸν Ἀντίχριστον.

17 «Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου», Παν. Μπρατσιώτου.

18 Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ, 6, 287.

19 Αὐτόθι.

Διὰ νὰ γίνῃ δὲ εὐπαράδεκτον τὸ ἀντίχριστον χάραγμα, θὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ Διάβολος διὰ τῶν ὀργάνων του «ψῆφον ἐντριβῆ (συνήθους χρήσεως) καὶ ἐγνωσμένην ἀνθρώποις»²⁰, ἥτοι γνωστὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὡς εἶναι ἡ ταυτότης ἢ ἄλλη κάρτα.

«Καὶ τὴν ψῆφον δὲ τοῦ θηρίου πλατῦναι (νὰ ἐπεκτείνῃ καὶ διαδώσῃ) πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει (θὰ φροντίσῃ), ἐν τε ὠναῖς (καὶ εἰς ἀγοράς) καὶ πράσεσιν (καὶ εἰς πωλήσεις)»²¹. Καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα»²², εἰς δὲ τοὺς μὴ ἔχοντας τοῦτο ἕκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας βίαιος ἐπαχθῆ (ἐπέλθῃ) θάνατος»²³, ἥτοι νὰ ἀποθάνωσιν οὗτοι ἐκ πείνης.»²⁴

²⁰ Ἀρέθα Καισαρείας, P.G. 106, 6081.

²¹ Ἀνδρέου Καισαρείας. P.G. 106, 340.

²² Ἀποκάλ. ιγ', 17.

²³ Ἀνδρέου Καισαρείας P.G. 106, 340.

²⁴ Ἄρ. Δελήμπαση, «Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου» σελ. 21.

Λέγει δὲ καὶ ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σϋρος (306-373 μ.Χ), ὡς νὰ ἔζη σήμερον «...Προσέχετε, ἀδελφοί μου, τὴν ὑπερβολὴν τοῦ θηρίου· διότι μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα πονηρίας. Ἄρχεται ἀπὸ τὴν γαστέρα· ἵνα ὅταν τις στενοχωρηθῆ μὴ ἔχων φαγητά, ἀναγκασθῆ νὰ λάβῃ τὴν σφραγιδα ἐκείνου· ὅχι ὡς ἔτυχεν εἰς πᾶν μέρος τοῦ σώματος, ἀλλ' εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ εἰς τὸ μέτωπον, διὰ νὰ μὴ ἔχη ἐξουσίαν ὁ ἄνθρωπος νὰ κάμῃ μὲ αὐτὴν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μήτε πάλιν εἰς τὸ μέτωπον νὰ σημειώσῃ τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου. Διότι γνωρίζει ὁ ἄθλιος, ὅτι ὅταν ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου σφραγισθῆ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, λύει πᾶσαν δύναμιν τοῦ Ἐχθροῦ, καὶ διὰ τοῦτο σφραγίζει τὴν δεξιὰν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν κάποιος δὲν σφραγίζεται μὲ τὴν σφραγιδα ἐκείνου, δὲν γίνεται αἰχμάλωτος εἰς τὰ φαντάσματα ἐκείνου, οὔτε ὁ Κύριος ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ τὸν φωτίζει καὶ τὸν σύρει πρὸς ἑαυτόν»²⁵

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αἱ ἠλεκτρονικαὶ ταυτότητες, αἱ ὁποῖαι ἔχουν σχέσιν

²⁵ Ἐκ τοῦ «Λόγου περὶ συντελείας καὶ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου».

μέ τὰς ἐπιδιώξεις τοῦ Ἀντιχρίστου ἢ ἄλλων ἐπιδόξων τυράννων.

Τὰ κηρύγματα διὰ τὴν Νέαν Ἐποχὴν, αἱ προσπάθειαι διὰ τὴν δημιουργίαν παγκοσμίου κράτους, ἡ προετοιμαζομένη πανδρησκεία διὰ τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ διαδρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ φαίνεται νὰ μὴν εἶναι ἀπλαῖ συμπτώσεις, ἀλλὰ σημεῖα τῶν καιρῶν.

Πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν προγεφύρωματα διὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ δημιουργοῦν τὴν ὑποδομὴν διὰ ἐγκαθίδρυσιν μιᾶς τελείας δικτατορίας ὑπὸ τὸ ἄγρυπνον ὄμμα τοῦ Ὀργουελικοῦ «Μεγάλου Ἀδελφοῦ», ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη λύσεις δι' ὅλα, ἐνῶ θὰ ἔχη ἐπιβάλλει καὶ τὴν κρατικὴν του δαιμονικὴν πανδρησκείαν.

Η πραγματοποίησις «τοῦ δράματος» τῆς Νέας Ἐποχῆς συμβαδίζει μὲ τὴν ἐπιβολὴν σταδιακῶς μιᾶς παγκοσμίου Κυβερνήσεως μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Παγκόσμιον Κυβερνήτην, Δάσκαλον, Μεσσίαν, «Ἄβατάρ», ἤτοι τὸν Ἀντίχριστον. Καὶ ὅλα αὐτὰ δρομολογοῦνται μὲ μεγάλην μυστικότητα

καὶ ἀδιαφάνειαν, γεγονὸς τὸ ὁποῖον αὐξάνει τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀνησυχίας μας.

«**Δ**σφάλιζε τοίνυν σεαυτὸν, ἄνθρωπε· ἔχεις τὰ σημεῖα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ μὴ μόνος μνημόνευε τούτων, ἀλλὰ καὶ ἀφθόνως πᾶσι μεταδίδου. Εἰ τέκνον ἔχεις κατὰ σάρκα, τοῦτο ἤδη νουθέτει· καὶ εἰ διὰ κατηχήσεως ἐγέννησάς τινα, καὶ τοῦτον προασφαλίζου, ἵνα μὴ τὸν ψευδῆ δέξῃται ὡς ἀληθῆ»²⁶.

Δς γνωρίζομεν δὲ καὶ τοῦτο παραμυθητικῶς, ὅτι ἐπικειμένης «τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης»²⁷, ἅγιοι ἄγγελοι θρησκευτικῶς θὰ σφραγίζουσι «τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ»²⁸, ἵνα «δι' ἀγγελικῆς ἐνεργείας»²⁹ διασωθῶσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀντιχρίστους, οἱ ὁποῖοι θὰ πράττουσι τὸ αὐτό, ἀλλὰ πρὸς ἀπώλειαν. «**Εἴ** τις... λαμβάνει τὸ χάραγμα... καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ... καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ... Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας

²⁶ Κυρίλλου Ἱεροσολ., Κατήκσεις φωτιζομένων, ὁμιλία ιε'.

²⁷ Ἀποκάλ. γ', 10.

²⁸ Ἀποκάλ. ζ', 3.

²⁹ Ἀνδρέου Καισαρείας, P.G. 106, 277.

αίωνων ἀναβαίνει, καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνά-
 παυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦν-
 τες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ
 εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος
 αὐτοῦ», τοῦ ὁποίου «ὁ ἀριθμὸς χξς'
 (=666)»³⁰.

Καὶ ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς
 «**Κ**τὴν γῆν καὶ ἐγένετο ἔλκος κακὸν
 καὶ πονηρὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔ-
 χοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου»³¹.

Οὐαὶ εἰς τοὺς δειλοὺς καὶ ἀπίστους, ποὺ
 θὰ λάβωσι τὸ χάραγμα, ἐλπίζοντες εἰς
 τὴν σατανοκρατικὴν τυραννίαν τῆς βαβυ-
 λῶνος τῆς μεγάλης. Διότι «ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ
 ἤξουσιν (θὰ ἔλθωσιν) αἱ πληγαὶ αὐτῆς,
 θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμὸς (πεῖνα),
 καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς
 Κύριος ὁ Θεὸς ὁ κρίνας αὐτήν». «Καὶ
 κλαύσουσιν αὐτήν»³² οἱ πεποιδότες ἐπ'
 αὐτήν.

Οὐ μὴ ἠττώμενοι καὶ μὴ λαμβάνοντες
 τὴν μιανὰν ψῆφον, θὰ λάβωσι τὴν
 σωτήριον «ψῆφον» τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ «τῶ

³⁰ Ἀποκάλ. ιδ', 9-11 καὶ ιγ', 18.

³¹ Ἀποκάλ. ιστ', 2.

³² Ἀποκάλ. ιη', 8-9.

νικῶντι» «δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκὴν καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον»³³, πρὸς αἰώνιον μακαρίαν ζωὴν.

Καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί, καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνοσ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας τὰς κιθάρας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως...»³⁴. «Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν (τὸν Σατανᾶν) διὰ τὸ αἷμα τοῦ Ἄρνιου (Ἰησοῦ Χριστοῦ) καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν»³⁵.

33 Ἀποκάλ. Β', 17.

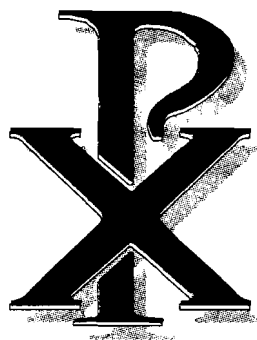
34 Ἀποκάλ. ιβ', 11.

35 Ἀποκλ. ιβ', 11.

«Ἐν ἰῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ
τοῦ Ναζωραίου».

«**Ο**ὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ
οὐδενὶ ἢ σωτηρία·
οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν
ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν
τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώ-
ποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι
ἡμᾶς»³⁶.

³⁶ Πράξ. δ', 10, 12.

Τὸ παμπρόβλημα

«**Ε**ἰς τὴν πραγματικότητα, ὅλαι αἱ ἰδεολογίαι δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς δύο εἶδη : Εἰς ἐκείνας ὅπου εἶναι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς ἐκείνας αἱ ὅποια εἶναι ὑπὲρ τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἰς τὸ τέλος τέλος , ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον διὰ νὰ λύσῃ ἓν καὶ μοναδικὸν πρόβλημα : Ἐὰν εἶναι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ἢ κατὰ τοῦ Χριστοῦ . Καὶ ὄντως κάθε ἄνθρωπος θέλοντας καὶ μὴ μόνον μὲ αὐτὸ ἀπασχολεῖται. Λύει, δηλαδή, αὐτὸ τὸ πρόβλημα, αὐτὸ τὸ παμπρόβλημα. Καὶ κάθε ἓνας ἀπὸ ἡμᾶς ἢ εἶναι φιλόχριστος ἢ εἶναι χριστομάχος, τρίτον δὲν ὑπάρχει. Μάλιστα, ὁ ἄνθρωπος ἢ εἶναι χριστολάτρης ἢ εἶναι δαιμονολάτρης, τρίτον δὲν ὑπάρχει »³⁷.

³⁷ Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός, σελ. 57-58, Θεσ/νίκη 1974.

- ❖ «ΥΠΟΤΑΓΗΤΕ ΟΥΝ ΤΩ ΘΕΩ»
καὶ «ΑΝΤΙΣΤΗΤΕ ΤΩ ΔΙΑ-
ΒΟΛΩ»
- ❖ μὴ ἄρνούμενοι τὸ Ἅγιον Βάπτισμα καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν καὶ καθαρότητα αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀντιχρίστου χάραγματος,
- ❖ «ΚΑΙ ΦΕΥΞΕΤΑΙ ΑΦ' ὙΜΩΝ»
ἡττημένος, πρὸς ἓν Χριστῷ ὑμῶν
σωτηρίαν αἰώνιον! Ἰακώβου δ', 7.

Ἄρ. Δελήμπαση «Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου»
σελ. 56.

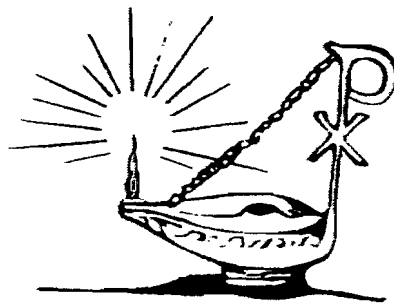
Ἄ. Δ. Δελήμπαση «Ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου».
Τοῦ αὐτοῦ «Τὸ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου».
Περιοδικὴ ἔκδοσις Ἰ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου,
«ἐν συνειδήσει».
Παν. Μπρατσιώτου «Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ
Ἰωάννου».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

(Κείμενον ἀναφερόμενον εἰς τὸν
«Διωγμὸν Πίστεως» κατὰ τῆς
Μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῆς
Ἱ.Μονῆς Ἀγίων Πάντων
Σπετσῶν).

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

«... Θὰ ἦταν δύσκολο νὰ πιστέψουμε τὰ ὅσα ἔγραψαν οἱ ἑφημερίδες γιὰ κείνο τὸ πρωῖνὸ τῆς Παρασκευῆς 3/16 Μαρτίου '84, ἂν δὲν βλέπαμε τὶς φωτογραφίες, ποὺ συνώδευαν τὰ κείμενα τῶν ἀποσβολωμένων δημοσιογράφων. Αὐτὰ τὰ ἐξαγριωμένα πρόσωπα ποὺ μὲ κλωτσιές καὶ λουστοὺς σπάζουν τὶς πόρτες τῶν κελιῶν τοῦ ἡσυχαστηρίου, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνήκουν σὲ ὀρθοδόξους Ἕλληνες; Καὶ ὅμως. Τοὺς ἔφερε σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὸ κήρυγμα τοῦ ἀρχιερέα τους καὶ τῶν κληρικῶν του. Οἱ ἀνυπεράσπιστες γυναῖκες σύρονται στὰ αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας μὲ μόνον τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσαν. Τὶς ἔστειλαν στὴν ἐξορία, χωρὶς μέσα συντηρήσεως καὶ τὶς ἀπαγόρευσαν νὰ ξαναγυρῶσιν στὴν πατρίδα τους. Τὸ φανατισμένον πλῆθος κατέλαβε τὸ μοναστήρι τῶν Ἁγίων Πάντων μὲ ἀλαλα-

γμούς και οί ἱερεῖς πού τὸ καθωδηγοῦσαν
ζητωκραύγαζαν γιὰ τὴ «νίκη»!

Ο ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΟΣ

Τὰ διαβάσαμε αὐτὰ στὰ συναξάρια
τῶν ὁμολογητῶν καὶ μᾶς φαίνονταν
παραμύθια... Ὅταν κατάλαβαν, ὅτι ὁ «συν-
τηρητικὸς» ἐπίσκοπός τους, μὲ τὸ «δὲν ἦρ-
θε ἀκόμη ὁ καιρὸς» καὶ μὲ τὸ «ὅλοι μαζί»,
τοὺς ἀποκοίμιζε, γιὰ νὰ παραμένουν σὲ κοι-
νωνία μὲ τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,
ὥσπου νὰ παραλύση μέσα τους κάθε δύνα-
μη ἀντίστασης, ἀποφάσισαν νὰ διακόψουν
τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μαζί του.
Αὐτὸς ὁ ἐξαγριωμένος ὄχλος τὸ εἶχε καύ-
χημα, πού ἠσύχαζαν στὸ νησί του τόσο κα-
λὲς μοναχὲς καὶ ἕνας πραγματικὸς πατέ-
ρας. Ὅμως, ὅπως καὶ ἄλλοτε, μιὰ μέρα ἔ-
φθασε στοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Γραμμα-
τεῖς τους, γιὰ νὰ μετατρέψουν τὰ «ῶσαν-
νὰ» τοῦ ὄχλου σὲ «ἄρον, ἄρον, σταύρω-
σον». Οἱ μονοήμεροὶ «Χριστιανοὶ» τῶν γά-
μων καὶ τῶν βαπτίσεων σηκώθηκαν μὲ «ί-
ερὴ ἀγανάκτηση» ἐναντίον αὐτῶν πού εἶ-
χαν τὸ θάρρος νὰ ποῦν ὄχι σ' ἕνα Ἀρχιερέα·
«οὕτως ἀποκρίνη τῷ ἀρχιερεῖ;». Ὅσοι εἶ-
χαν φόβο Θεοῦ καὶ ἔβλεπαν τὸ δίκαιο τῶν
μοναζουσῶν, κλείστηκαν στὰ σπίτια τους

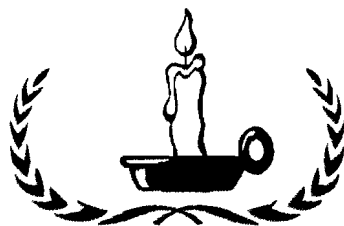
«διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων». Καὶ πραγματοποιιήθηκε τότε ὁ «διαμερισμός», πού ἦρθε νὰ φέρῃ ὁ Χριστός. «Δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῆ ; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἡ διαμερισμόν. Ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πέντε ἐν οἴκῳ ἐνὶ διαμεμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ καὶ δύο ἐπὶ τρισί³⁸». Τρεῖς ὑπὲρ τοῦ ἐπιγείου ποιμένος καὶ δύο ὑπὲρ τοῦ ἐπουρανίου, ἓνας μὲ τὸ μέρος τοῦ Χριστοῦ καὶ τέσσερις μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀρχιερέων. Καὶ, ὅπως πάντα, τὸ «μικρὸν ποιμνιον» φάνηκε ὅτι ἠττήθηκε, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἱκανοποιημένοι πῆγαν «τὴν τρίτη ἡμέρα» ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου καὶ πρόφεραν ἀνυποψίαστοι τὸ «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους».

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΞΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Στὰ πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαβάζουμε : « Εἰ ἐπήνεγκεν ἐπίσκοπος οἰασδήποτε πληγὰς καὶ βασάνους τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἐπισκοπῆς ». Καὶ ἂν ἀκόμη οἱ μοναχὲς καὶ ὁ πνευματικὸς τους πατέρας εἶχαν πέσει σὲ αἵρεση, τὸ καθῆκον τῆς ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς παρέμενε ἀκέραιο. Οἱ

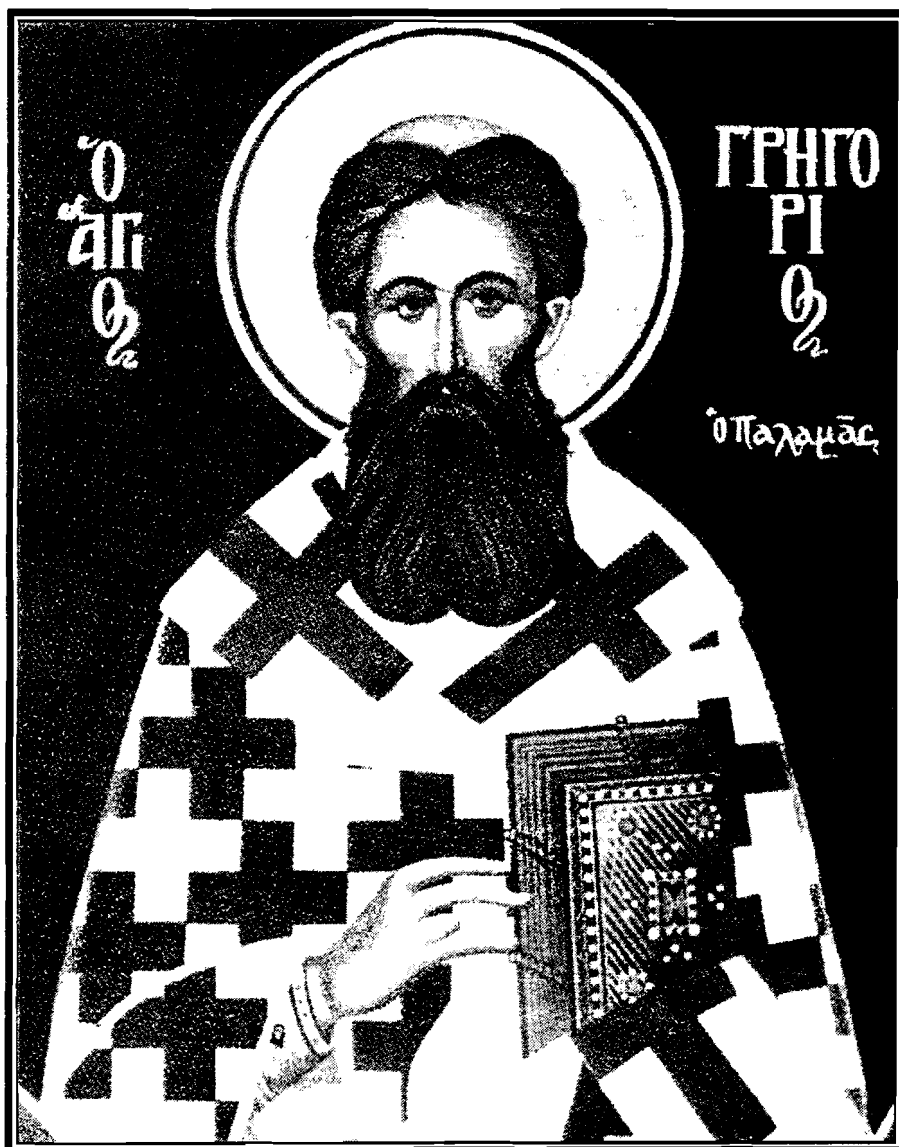
³⁸ Λουκ. ιβ', 51-52.

Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ διδαχθήκαμε νὰ μισοῦμε καὶ νὰ πολεμοῦμε ἀνυποχώρητα τὴν αἵρεση, ἀλλὰ νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ πονοῦμε τὸ θῦμα τῆς, τὸν αἰρετικό. Οἱ ποιμένες ὅμως τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας, πού μισθοδοτοῦνται ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία καὶ ἐπιτελοῦν τὰ θελήματα τῆς, ἀνέχονται τὸ ψεῦδος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μὲ ἀπέραντη «καλωσύνη», ἐνῶ μισοῦν ἀπάνθρωπα τοὺς φοβουμένους τὸν Κύριο πού δὲν θέλουν νὰ ὑποταχθοῦν σ' αὐτὴν τὴν παγκόσμια ἀντίχρηστη συμπαιγνία. Ὅπως πάντα, οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ διώκονται, οἱ ψεύτικοι διώκουν. Ποιοὶ ὅμως εἶναι τελικὰ οἱ νικηταί; Οἱ ἀρχιερεῖς πού σταύρωσαν τὸν Κύριο τὸ ἔκαναν γιὰ τοὺς ἴδιους ἀκριβῶς λόγους καὶ μὲ τίς ἴδιες δικαιολογίες. Καὶ οἱ τότε καὶ οἱ σημερινοὶ εἶχαν δύναμη καὶ ἐξουσία. Ὅμως αὐτὴ ἡ δύναμη εἶναι στὴν πραγματικότητα ἡ μεγαλύτερη ἀδυναμία καὶ ἡ φοβερὴ δυστυχία τους.

ΔΙΕΦΘΕΙΡΑΝ ΤΟΝ ΑΜΠΕΛΩΝΑ ΜΟΥ

Ζοῦμε, δυστυχία μας, στὸν καιρὸ τῆς ἀποστασίας³⁹ ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ προδοσία τῶν ποιμένων. Οἱ ἀληθινοὶ ἐπίσκοποι εἶναι ἐλάχιστοι καὶ διασκορπισμένοι, ὅπως καὶ τὰ πρόβατα. Μόνον ὁ Θεὸς ξέρει ποιοὶ εἶναι καὶ πόσοι πα-

ραμένουν δικοί Του. « Ποῖος κληρὸς, ποῖα μερίς, τίς γνησιότης πρὸς τὴν Χριστοῦ ἐκκλησίαν, τῷ συνηγόρῳ τοῦ ψεύδους», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «ἐκκλησίαν, ἡ στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας κατὰ Παῦλον ἐστίν».⁴⁰ Οἱ «ποιμένες» εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ τὴ σωτηρία μας. «Ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητὴν μου εἰς ἔρημον ἄβατον»⁴¹.

ΕΝ ΣΩΜΑ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ

Προσποιοῦνται τὸν Ὀρθόδοξο, ἀλλὰ κοινωνοῦν χωρὶς τύψεις μὲ τὴν αἵρεση καὶ κάνουν πὼς ξεχνοῦν, ὅτι Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὑπόθεση ἀτομικὴ ἀλλὰ κοινωνία καὶ Σῶμα. «Ὡς οὖν ὁ θεῖος ἄρτος ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων μετεχόμενος πάντας τοὺς μετέχοντας ἐν σῶμα ἀποτελεῖ· οὕτω δὲ καὶ ὁ αἱρετικὸς ἄρτος κοινωνοῦς τοὺς οὕτω αὐτοῦ μετέχοντας ἀλλήλων ἀπεργαζόμενος ἐν σῶμα ἀντίθετον Χριστῷ παρίστησι... Μοιχεία γάρ ἐστίν, ὧ πανσύνετοι, καὶ τὸ

³⁹Β' Θεσσ. Β', 3.

⁴⁰Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Συγγρ. Β', 627.

⁴¹Ἱερ. ΙΒ', 10.

τῆς κοινωνίας μετέχειν τῶν αἰρετικῶν... Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν, οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται»⁴². Οἱ «συντηρητικοὶ» ποιμένες συντηροῦν τὴν πλάνη αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ ἐξαπατηθοῦν, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν περιφρόνηση τοῦ κόσμου καὶ τὶς ἄλλες συνέπειες, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν ἔμπρακτη πίστοτητα στὴν Ὁρθοδοξία. «Εἴμαστε», λένε, «ὀρθόδοξοι καὶ καταδικάζουμε τὸν Οἰκουμενισμό». Πῶς, τότε, κοινωνεῖτε ἐκκλησιαστικὰ μαζί του ; Τέτοιο παράδειγμα σὰς ἔδωσαν οἱ ἅγιοι, τὶς μνηῆμες τῶν ὁποίων γιορτάζετε ; «Οὐ δέχομαι, ἔγραφε ὁ ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁμολογῆσαι ἀλήθειαν καὶ γενέσθαι μετὰ τοῦ ψεύδους»⁴³. Καὶ ὁ Χρυσόστομος βεβαιώνει, ὅτι «ἡ συναναστροφή μὲ τὸν αἰρετικὸ εἶναι ἀποστροφή τοῦ Θεοῦ»⁴⁴.

ΕΞΕΛΘΕΤΕ ΚΑΙ ΑΦΟΡΙΣΘΗΤΕ

«**Μ**ὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τὶς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης

42 Ἄγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, P.G. 99, 1164 & 1176.

43 Ἄγ. Γρηγόριος Θεολόγος P.G. 36, 236.

44 Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος P.G. 55, 550.

καὶ ἀνομία ; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος ; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;... διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς»⁴⁵.

Ο πατὴρ Χρυσόστομος Σπύρου καὶ οἱ μονάζουσες τῶν Σπετσῶν διεφώνησαν μὲ τὸν ἐπίσκοπό τους, γιὰ νὰ συμφωνήσουν μὲ τὸν Ἀπόστολο. Γι' αὐτὸ ἀξιώθηκαν διωγμοῦ καὶ ὁμολογίας. Μακάρι ὁ Κύριος νὰ τοὺς δυναμώσῃ στὸν ἀγῶνα τους γιὰ τὴν πίστη καὶ νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπὸ τὶς παγίδες, ποὺ στήνει γύρω τους ὁ πονηρός, ὥστε νὰ γίνουν ὑπόδειγμα γιὰ ὅσους διψοῦν νὰ κολυμπήσουν στὰ καθαρὰ νερά.

«Κρεῖττον γὰρ ὑπὸ μηδενὸς ἄγεσθαι, ἢ ὑπὸ κακοῦ ἄγεσθαι»⁴⁶.

⁴⁵ Β' Κορ. στ', 14-17.

⁴⁶ Ἁγ. Ἰωάνν. Χρυσόστομος, P.G. 63, 231.

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΕΚΚΟΨΩΜΕΝ

«**Φ**ευκτέον ἀπὸ τῶν φθορέων ποιμένων»⁴⁷. Δὲν εἶναι καθένας ποὺ φοράει μίτρα καὶ κρατάει πατερίτσα ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἔστω καὶ ἂν ἔχη κανονικὴ ἀποστολικὴ διαδοχὴ. «Καὶ γὰρ οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσον ἂν καὶ σφῶν

αὐτῶν καταψεύδονται (κοροϊδεύουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον), ποιμένας καὶ ἀχιποίμενας ἱερούς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι· μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθεία καὶ ἀκρίβεια πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμυήμεθα»⁴⁸. Στὸ ψέμα καὶ στὴν ἀπάτη δὲν ὑπάρχει

⁴⁷ Ἀποστ. Διαταγαί, Η', 19.

⁴⁸ Ἁγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς, Συγγρ. Β', 627.

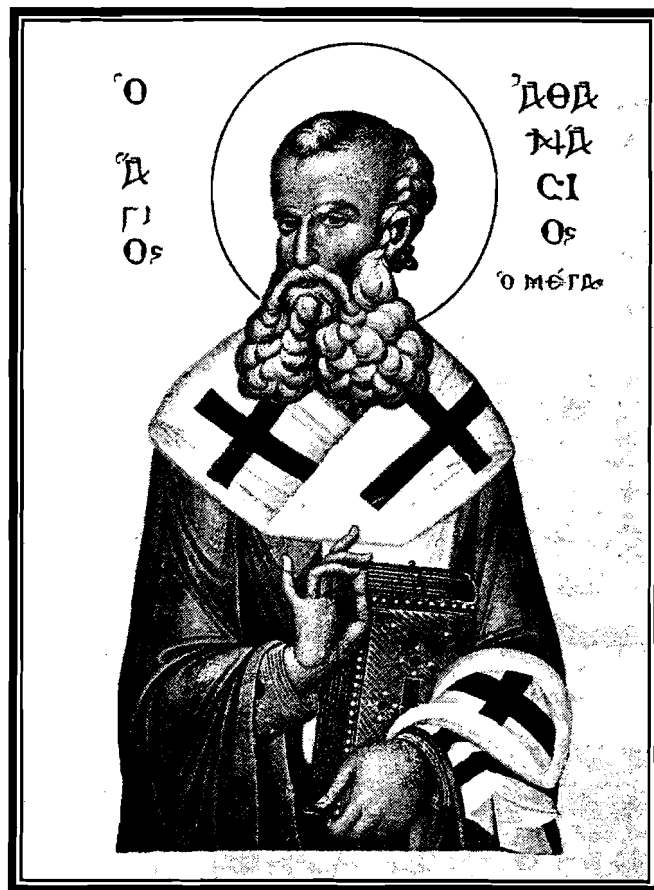
ζωή, ἀλλὰ αἰώνιος θάνατος. «Ἐγὼ εἶμαι πρόβατο, λένε, δὲν εἶμαι ποιμένας. Ἐγὼ κάνω ὑπακοή. Ἄλλοι ἔχουν τὴν εὐθύνη». Αὐτὸς ὁ πονηρὸς λογισμὸς τῆς δειλίας καὶ τοῦ ἀγνωστικισμοῦ εἶναι τὸ ναρκωτικὸ τοῦ αἰωνίου θανάτου. Τὸ παίρνουν γιὰ νὰ βροῦν μιὰ ψεύτικη ἡσυχία καὶ νὰ δικαιολογηθοῦν στὴ συνείδησή τους, γιὰτὶ δὲν βάδισαν τὸ δύσκολο μονοπάτι τῆς ὁμολογίας. «Ἐπίσκοπον κρινῶ καὶ λαϊκόν, λογικὰ γὰρ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἄλογα, ἵνα μὴ εἶπη ὁ λαϊκός, ὅτι ὁ ποιμὴν ὄψεται, ὅτι ἐγὼ πρόβατόν εἰμι καὶ οὐ ποιμὴν»⁴⁹.

Οἱ ἀνάξιοι ποιμένες ἔχουν φυσικὰ τὴν δική τους εὐθύνη, ἀλλ' ἡ εὐθύνη τοῦ ποιμένα δὲν γλυτώνει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὸν θάνατο. «Πᾶς ἄνθρωπος, τὸ διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εἰληφώς, κολασθήσεται ἐξακολουθήσας ἀπειρῶ ποιμένι καὶ ψευδῇ δόξαν ὡς ἀληθῆ δεξάμενος... Βαδίζοντες τὴν ἀπλανῆ καὶ ζωηφόρον ὁδόν, ὀφθαλμὸν μὲν ἐκκόψωμεν σκανδαλίζοντα, μὴ τὸν αἰσθητόν, ἀλλὰ τὸν νοητόν. Οἶον ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος, ἢ ὁ Πρεσβύτερος, οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας κακῶς ἀναστρέ-

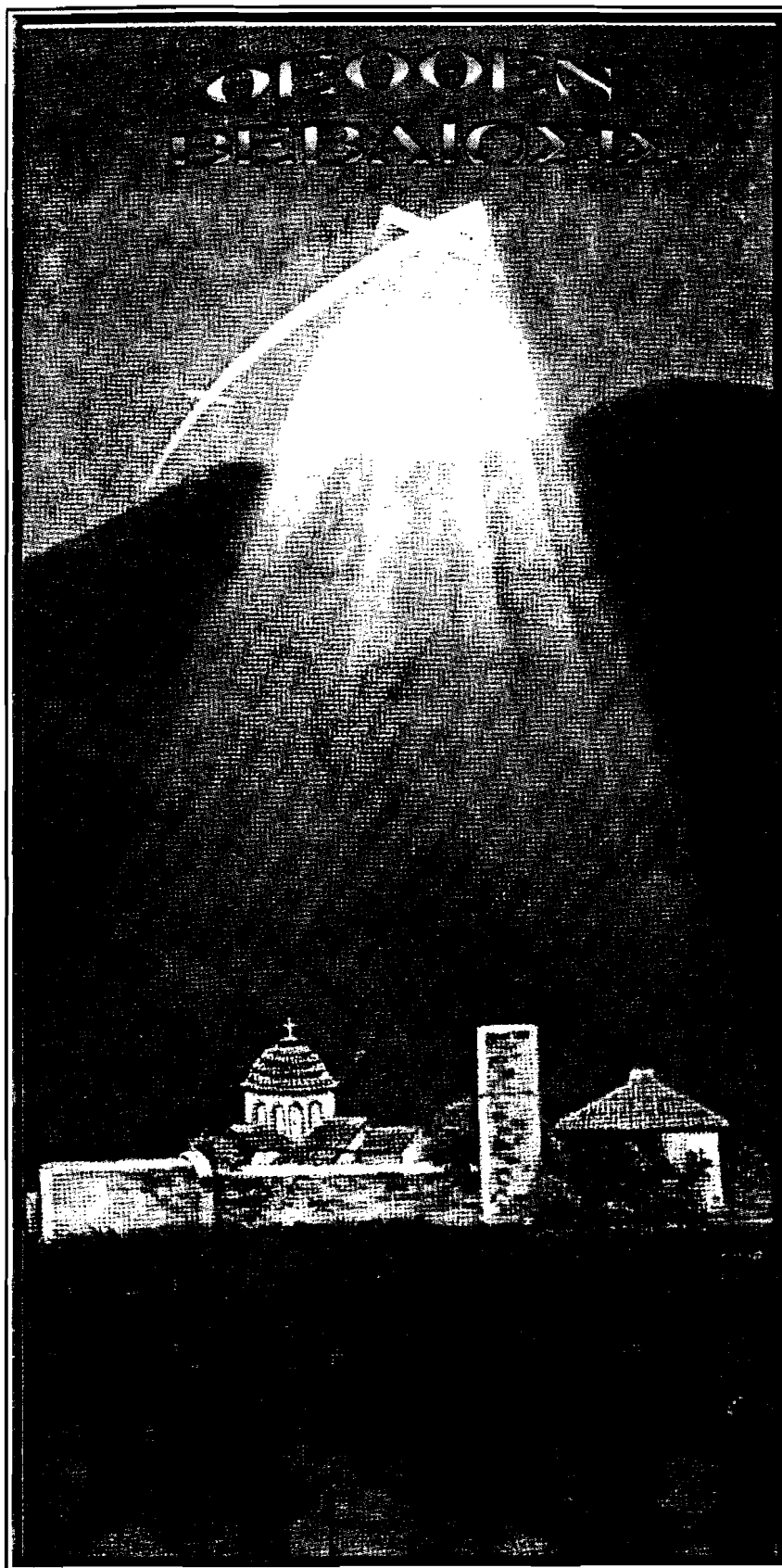
⁴⁹ Ἀποστ. Διαταγαί, Η', 19.

φώνται καὶ σκανδαλίζωσι τὸν λαὸν χρῆ
αὐτοὺς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γὰρ ἐστὶν
ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήρι-
ον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι ὡς
μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα, εἰς τὴν γέενναν
τοῦ πυρός»⁵⁰.

(Ἄλεξ. Καλομοίρου (†)
«Οἱ Ρίζες», Ἄνοιξη 1984 τεῦχος 9).

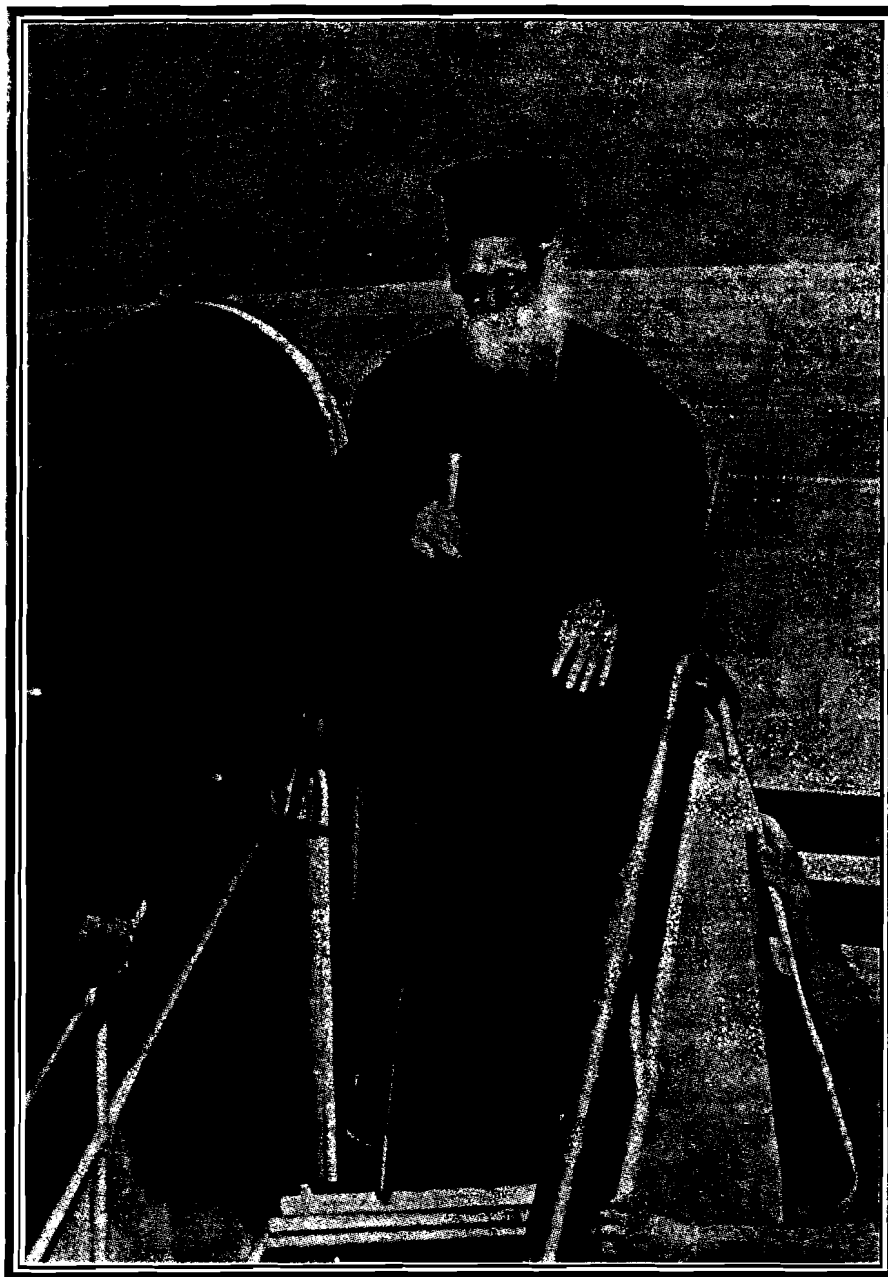

⁵⁰ Μεγάλου Ἀθανασίου, P.G. 35, 33.

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟ-
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης ἐπιστρέφει ἐκ τῆς ἐξορίας του εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὑψηλοῦ ἐν Μυτιλήνῃ, «βαστάζων τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ». (Γαλ. στ', 17).

Ἡ κάκωσις καὶ ἡ ταλαιπωρία εἰς τὰς ὁποίας τὸν ὑπέβαλον οἱ «Ἀδελφοί» του, οἱ μεστοὶ «ἰοῦ» ἀγάπης Ἀρχιερεῖς, εἶναι ζωγραφισμένα εἰς τὸ ἱερὸν πρόσωπόν του.

**ΤΟ ΠΑΛΑΙΟ-
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ**

Τὸ πρῶτο ἐπίσημο βῆμα τῆς ἐλληνικῆς
Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Πάπα :

**Η ΥΙΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ**

Πίγοι ἔχουν, δυστυχῶς, ἐννοήσει τὴν ση-
μασία τοῦ «παλαιοημερολογιτικοῦ», ὅ-
πως ὀνομάζεται, ζητήματος. Οἱ περισσό-
τεροι ἀποδίδουν σὲ στενοκεφαλιά τοῦ ἀ-
γραμμάτου λαοῦ τὴν ἀντίδρασι τῶν Πα-
λαιοημερολογιτῶν, δεῖγμα κι αὐτὸ τῆς
βαθειᾶς περιφρονήσεως ποὺ τρέφουν οἱ οἰ-
ηματίες ἐγγράμματοι πρὸς τοὺς ἀγραμμά-
τους. Ὅμως οἱ ἀγράμματοι αὐτοί, γιὰ νὰ
ἀντιδράσουν ὅπως ἀντέδρασαν, θὰ ἔπρεπε
νὰ ἔχουν, ἂν μὴ τι ἄλλο, θρησκευτικὸν
ζῆλο καὶ ἐνδιαφέροντα πνευματικά, ποὺ
τὰ ἐστερεῖτο ἢ μᾶζα τῶν ἀδιαφόρων ποὺ
ἀκολούθησαν, χωρὶς κἄν νὰ γνωρίζουν,
πῶς τίθεται τὸ πρόβλημα, τὴν πλειοψη-
φία τῶν ἱεραρχῶν. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς φω-

τισμένους θεολόγους και ὀπαδούς των δὲν ἔδειξε πάντως σημεῖα ἀγωνίας μπροστά στὸ φαινόμενο τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ζήτησε νὰ βρῆ μιὰ ἀπάντησι στὴν γεμάτη πόνο κραυγὴ τόσων χιλιάδων πιστῶν. Ἡ πλειοψηφία ἦταν μὲ τὸ μέρος των. Οἱ ἀριθμοὶ πάντοτε τοὺς ἔδιναν τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, οὔτε τοὺς ἀριθμοὺς δὲν εἶχαν μὲ τὸ μέρος των. Γιατὶ ἂν ἦταν λίγες χιλιάδες οἱ Παλαιοημερολογίτες καὶ ἑκατομμύρια οἱ ἀκολουθήσαντες τὸ νέο Ἡμερολόγιο, ὅμως αὐτὲς οἱ λίγες χιλιάδες ἦταν χιλιάδες πιστῶν, πονούντων τὴν Ἐκκλησία. Ἐνῶ μέσα στὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀδιαφόρων, τῶν ὑλιστῶν, τῶν ἀθέων, ὀπαδῶν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, ἦταν ζήτημα ἂν μπορούσες νὰ βρῆς λίγες χιλιάδες πραγματικῶν πιστῶν. Ἐχλεύασαν μόνον τοὺς ἀπλοϊκοὺς αὐτοὺς νέους ὁμολογητὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, λέγοντας ὅτι ἀπὸ δεισιδαιμονία δὲν θέλουν νὰ διορθώσουν τὸ ὠρολόγι τους ποὺ δὲν πάει καλά.

Ομως δὲν ἦταν ἐκεῖ τὸ πρόβλημα. Δὲν εἶχαν δίκιο νὰ κατηγοροῦν τοὺς Πα-

λαιοημερολογίτες, ὅτι μαλώνουν γιὰ ἓνα Ἡμερολόγιο. Τὸ ζήτημα δὲν ἦταν ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο Ἡμερολόγια εἶναι σωστό. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι καὶ τὰ δύο Ἡμερολόγια εἶναι ἀνακριβῆ. Οὔτε οἱ Παλαιοημερολογίτες ἐπέμειναν στὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο, οὔτε οἱ Νεοημερολογίτες ἔφεραν τὸ νέο Ἡμερολόγιο γιὰ λόγους ἀστρονομικῆς ἀκριβείας. Ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀπεφασίσθη ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα, οὔτε θεολογικὸς ἦταν. Ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς ὑποχωρήσεις τῆς ὑποδουλωμένης στὸ Κράτος ἱεραρχίας πρὸς τὸν κύριό της, ποὺ τῆς τὸ ζήτησε γιὰ νὰ διευκολύνη τὶς ἐμπορικὰς του συναλλαγὰς. Ὁ λόγος ὅμως τῆς ἀρνήσεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ συμμορφωθοῦν ἦταν θεολογικώτατος καὶ ἐπήγαζε ἀπὸ βαθειὰ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι. Πράγματι, ἡ λειτουργικὴ ἁρμονία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διεκυβεύετο χάριν πολιτικῶν συμφερόντων. Μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἐπήρχετο διάσπασις τῆς λειτουργικῆς συμπνοίας μεταξὺ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,

οἱ ὁποῖες διατηροῦν μέχρι σήμερα τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο. Καὶ δὲν ἐπρόκειτο μόνον γιὰ μιὰ ἀκαταστασία στὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διεκόπτετο καὶ ἡ συνέχεια τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῆς στρατευομένης μὲ τὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Οταν στὴν Ἑλλάδα οἱ καμπάνες καλοῦν τοὺς πιστοὺς νὰ γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα καὶ οἱ ψαλτάδες ψέλνουν χαρμόсуна τὸ «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε», τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν μας σ' ὀλόκληρο τὸν ὑπόλοιπο κόσμο καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος βρίσκονται ἀκόμη στὴν Σαρακοστή, καὶ δὲν ἀκοῦν τίς καμπάνες, οὔτε ψέλνουν μαζί μας τοὺς χαρούμενους ὕμνους τῶν Χριστουγέννων.

Τὸ χειρότερο μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν διάσπασιν αὐτὴν τῆς λειτουργικῆς συμ-

Ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης (1871-1935)

α) ὁ Μασῶνος, β) ὁ Νεωτεριστής, γ) ὁ Οἰκουμενιστής « ἤνοιξε τὰς πόθας πρὸς πάντα νεωτερισμόν », « ἱκανοποιῶν ἀμαρτωλὰς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἐταιρειῶν » Βλέπ. ὑπόσημ. ἀριθ 54.

πνοίας, πού μᾶς ἀπομακρύνει ψυχικά, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς πρὸ ἡμῶν Ὁρθοδόξους, ἀπὸ τὴν θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν ἐν Χριστῷ κοιμηθέντων, ἀπὸ τοὺς ἁγίους πού ἐώρταζαν καὶ λειτουργοῦσαν μὲ τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο, πού ἀρνηθήκαμε ἐμεῖς;

Τόσοι κόποι τῶν Πατέρων μας, τόσαι Σύνοδοι χρειάσθηκαν γιὰ νὰ θεσπισθῇ τὸ ἐορτολόγιο αὐτό. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ ὑπάρξῃ λειτουργικὴ εὐρυθμία μετὰ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Γιατὶ αὐτὴ ἡ εὐρυθμία καὶ σύμπνοια ἐκφράζει τὴν ἐσωτερικὴ λειτουργικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ εἶναι πού κάνει τὴν Ἐκκλησία καὶ αἰσθητῶς Μία, παρὰ τὴν πολλαπλότητα τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Τὴν Ἐκκλησία δὲν τὴν ἐνοποιεῖ, ὅπως νομίζει ὁ Παπισμὸς, ἡ σκληρὴ πειθαρχία καὶ ἡ ὑπακοὴ σὲ μιὰ καθωρισμένη ἱεραρχία, πού ἔχει γιὰ κορυφὴ ἓνα καὶ μόνον ἄτομο, πού ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀντικαθιστᾷ τὸν Χριστὸ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἡ μυστικὴ κοινωνία στὸ σῶμα καὶ στὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Κάθε ἐκ-

κλησία, ὅπου τελεῖται ἡ Θεία Εὐχαριστία καὶ ὅπου εἶναι συναγμένοι οἱ πιστοὶ «ἐπὶ τὸ αὐτό», ἀποτελεῖ τὴν ὠλοκληρω-

Μελέτιος Μεταξάκης
«Πατριάρχης» Κων/πόλεως

«Ὀλίγοι, εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ σὰν τὸν ἁδ.: (ἄδελφόν) Μελέτιον δέχθησαν τὸν Τεκτ.: (Τεκτονισμόν) καὶ τὸν ἔκαμαν βίωμά των». Βλέπε ὑπόσημ. ἄρ. 55.

μένη εικόνα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ποὺ κάνει, ὥστε μία ἐνορία νὰ ἀποτελῇ ἓνα σῶμα μὲ τὶς ἄλλες ἐνορίες καὶ μία ἐπισκοπὴ νὰ ἀποτελῇ ἓνα σῶμα μὲ τὶς ἄλλες ἐπισκοπές, εἶναι ἡ μυστικὴ κοινωνία ὄλων στὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

Η ἐνότης λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεσμὸς μυστικὸς, ποὺ χαλκεύεται κατὰ τὴν Θεία Εὐχαριστία, ὅταν οἱ πιστοὶ μεταλαμβάνουν τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι ἓνα σῶμα, τόσο ὅσοι ζοῦνε σήμερα ἐπάνω στὴ γῆ, ὅσο καὶ αὐτοὶ ποὺ ἔζησαν πρὶν ἀπὸ μᾶς στοὺς αἰῶνες ποὺ πέρασαν, καὶ ὅσοι θὰ ζήσουν στὰ χρόνια ποὺ θάρθουν, κι αὐτὸ γιατί ἔχουμε κοινὴ ρίζα, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. «Εἷς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄρτου μετέχομεν»⁵¹.

Δ ἐν εἶναι λοιπὸν διοικητικὴ, δὲν εἶναι πειθαρχικὴ, οὔτε ὀργανωτικὴ ἢ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ λειτουργι-

⁵¹ Α΄ Κορ. ι', 17.

κή. Γι' αὐτὸ ἔχει τόσο μεγάλη σημασία τὸ ἑορτολόγιο. Ἡ ἐνότης ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν Θεία Εὐχαριστία, τὴν μία Πίστι καὶ τὸ ἓνα Βάπτισμα, παύει νὰ εἶναι ἐξωτερικὰ ἐκδηλη, ὅταν ὑπάρχει λειτουργικὴ ἀναρχία. Ἡ μορφή καὶ τὰ λόγια τῆς Λειτουργίας ἔχουν καθορισθῆ, ὥστε ὅλες οἱ ἐκκλησίες νὰ λατρεύουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸν Θεό. Καὶ τὰ μηναιᾶ περιέχουν, τὸ τί θὰ ψαλῆ σὲ κάθε ἑορτή. Ἐτσι καμμιά παραφωνία δὲν μπορεῖ νὰ διαταράξῃ τὴν λειτουργικὴ ἄρμονία, γιατί καὶ ἡ μουσικὴ καὶ ἡ εἰκονογραφία, ποὺ λέγονται κι αὐτὲς λειτουργικὲς τέχνες, ἔχουν τὸ ἴδιο καθορισθῆ, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ ὁ κάθε ἀγιογράφος ἢ ὁ κάθε ψάλτης νὰ εἰκονογραφῆ ἢ νὰ ψάλλῃ κατὰ τὴν φαντασία του, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ προσαρμόσῃ τὴν προσωπικὴ του τέχνη καὶ ἰκανότητα στὰ πρότυπα τοῦ πιὸ αὐστηροῦ πνευματικοῦ ρεαλισμοῦ. Ἐτσι ἔχει καθορισθῆ καὶ τὸ ἑορτολόγιο, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ ὁ κάθε ἱερεὺς νὰ ἑορτάζῃ, ὅποτε θέλῃ τὶς ἑορτὲς ποὺ θέλει, ἀλλὰ νὰ ὑπάρχῃ πλήρης κοινωνία

προσευχῶν ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς.

Ο,τι λοιπὸν κάνει ὁ ζωγράφος, ποὺ ζωγραφίζει κατὰ τὰ δικά του γούστα τὶς εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας, περιφρονώντας τὴν παράδοσι, ὅπως καταστρέφει τὴν λειτουργικὴ εὐρυθμία ὁ ψάλτης, ποὺ ἀντὶ νὰ ψάλλῃ, τραγουδάει μέσα στὴν ἐκκλησία θεατρικά, ἔτσι ἐχάλασαν τὴν λειτουργικὴ ἁρμονία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας οἱ Ἕλληνες ἱεράρχαι, ποὺ ἀποφάσισαν νὰ ἀκολουθοῦν στὴν Ἑλλάδα ἄλλο ἑορτολόγιο, διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐτσι ἄλλον ἅγιον ἑορτάζουν καὶ ἄλλα τροπάρια ψάλλουν στὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἄλλον ἅγιο ἑορτάζουν καὶ ἄλλα τροπάρια ψάλλουν στὴν Θεσσαλονίκη, ἄλλη μέρα ἑορτάζεται ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου στὴν Ἀθήνα καὶ ἄλλη στὰ Ἱεροσόλυμα, στὴν Ἀντιόχεια ἢ στὴ Μόσχα.

Τὸ πόσο τραγικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ παραφωνία, εἶναι δύσκολο νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ στὴ χώρα μας, λόγῳ τῶν ἀποστάσεων. Γίνεται ὅμως πολὺ ὀδυνηρὰ ἀντι-

ληπτὸ ἀπ' αὐτὸν ποῦ ταξιδεύει στὴν Εὐρώπη, καὶ ὁ ὁποῖος βλέπει μέσα στὴν ἴδια πόλι, σὲ γειτονικὲς συνοικίες, τοὺς μὲν Ρώσους νὰ ἐορτάζουν ἄλλη ἐορτή, τοὺς δὲ Ἑλληνας ἄλλη. Ἡ ἀκούει τὶς καμπάνες τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας νὰ καλοῦν τοὺς πιστοὺς, ὅταν οἱ καμπάνες τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας παραμένουν βουβές. Καὶ διερωτᾶται τότε, ἂν καὶ οἱ δύο Ἐκκλησίες εἶναι Ὁρθόδοξες.

Δὲν ἔγινε λοιπὸν ἀντιληπτὸ στὴν Ἑλλάδα, τὸ πόσο σοβαρὰ ὑποχώρησις ὑπῆρξε πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ τί πλήγμα κατεφέρετο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν κατάργησι τοῦ παλιοῦ καὶ τὴν εἰσαγωγή τοῦ νέου ἐορτολογίου. Ἀλλὰ καὶ ἂν μερικοὶ τὸ ἀντελήφθησαν, δὲν εἶχαν τὴν δύναμι νὰ σηκώσουν τὸ ἀνάστημά τους καὶ νὰ κηρύξουν τὴν ἀλήθεια. Κανένας σοφὸς καὶ κανένας δυνατός, κατὰ κόσμον, δὲν βρῆκε λέξεις νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἔτσι ἀπεδείχθη γιὰ πολλοστὴ φορά, ὅτι «ὁ Θεὸς τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο, ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρά» καὶ ὅτι «ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν». Γιατί, ἐνῶ οἱ σοφοὶ σιωποῦσαν καὶ

ἀπεδέχοντο, οἱ ἀγράμματοι πιστοὶ ἐξεγείροντο. Καὶ αὐτοὶ «οὐχ ὥσπερ οἱ μωροὶ τοῦ κόσμου σοφοὶ μωρὰ ἐλάλησαν». Δὲν ἀναλύθηκαν σὲ ἀστρονομικὲς θεωρίες καὶ μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς, ἀλλὰ μίλησαν στὸ ὄνομα τῆς παραδόσεως, τὴν ὁποία αἰσθάνονταν σὰν πρᾶγμα ἱερό, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ καταπατῆ, χάριν τῆς συνεχῶς ἀπαρνούμενης τὶς ἀπόψεις τῆς ἐπιστήμης ἢ τοῦ πολιτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ συμφέροντος μιᾶς χώρας.

Δλλὰ «τοὺς διδακτοὺς Θεοῦ οἱ μαθηταὶ τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος τούτου ἀνθρώπων ἡγοῦνται μωρούς». Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ μέχρι σήμερα τοὺς Παλαιημερολογίτας τοὺς θεωροῦν μωρούς,

δρησκόληπτους, δεισιδαίμονας κ.τ.τ. καὶ χαίρονται γιὰ τὴν δική τους γνῶσι, ποὺ τοὺς κάνει νὰ στέκωνται πάνω ἀπὸ αὐτὲς τὶς «λεπτομέρειες» καὶ νὰ μὴ δημιουργοῦν ζητήματα γιὰ τὸ «τίποτε».

ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ ἸΣΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Οἱ Νεοημερολογῖτες ἰσχυρίζονται, ὅτι διώρθωσαν τὸ ἡμερολόγιο γιὰ καθαρὰ ἀστρονομικούς λόγους. Ἦταν, λέγουν, ντροπὴ νὰ ἀκολουθοῦμε ἓνα λανθασμένο καὶ ἀπηρχαιωμένο ἡμερολόγιο. Πόλυ καλά. Τὴν Ἐκκλησία βέβαια δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ἡ ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια τοῦ ἡμερολογίου, τὴν ἐνδιαφέρει μόνον ἡ λειτουργικὴ καὶ ἐορτολογικὴ ἐνότητα καὶ τάξι τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ ἔστω, ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι πράγματι γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια ἀγωνιοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Τότε, γιὰτὶ δὲν διώρθωσαν πράγματι τὸ ἡμερολόγιο μὲ βάση τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα τοῦ 20^{ου} αἰῶνος, ἀλλὰ ἐφήρμωσαν ἓνα ἐπίσης λανθασμένο ἡμερολόγιο χρονολογούμενο ἀπὸ τὸν 16^ο αἰῶνα, τὸ ἡμερο-

λόγιο τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ'; Γιατὶ δὲν ἐφήρμωσαν τὸ τόσο μελετημένο τοῦ Πέτρου Δραγγίτς, πού ὑπεβλήθη στὸ δῆ-
θεν πανορθόδοξο συνέδριο τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως τοῦ 1923;

Διότι ὁ πραγματικὸς σκοπὸς δὲν ἦταν
ἡ ἐπιστημονικὴ διόρθωση τοῦ ἡμε-

Ὁ εἰκονιζόμενος τότε Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου Ζερβάκου ὠμολόγησε κτυπῶν μέ τοὺς γρόνθους του τοὺς κροτάφους του αὐτολεξεί : «Νὰ μὴ τὸ ἔσωνα, νὰ μὴ τὸ ἔσωνα. Αὐτὸς ὁ διεστραμμένος ὁ Μεταξάκης μὲ πῆρε στὸ λαιμό του» ὁ δὲ Μεταξάκης βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας καὶ τυπτόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ θανάτου του εἶπε : "Βασανίζομαι, διότι ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν".

(*Αρχιμ. Φιλοθέου Ζερβάκου, ἐπιστολὴ 6/19. 6. 1968, ἐν Ἀ. Δελήμπασσιν «Πάσχα Κυρίου», σελ. 746 ἐ., Ἀθῆναι 1985 Ἀρχιμ. Φιλοθέου Ζερβάκου, «Τὸ Νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον καὶ οἱ καρποὶ αὐτοῦ», σελ. 34, 7. Θεο/νίκη).*

ρολογίου, πράγμα ἐντελῶς ἄχρηστο ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως. Ὁ πραγματικός σκοπὸς ἦταν ἡ ἐορτολογικὴ ἔνωση τῶν «Ἐκκλησιῶν», καὶ αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῆ, παρὰ μόνον μέ τὴν προσχώρησιν τῶν Ὁρθοδόξων στὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιον τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν, γιὰ νὰ ἔχουν ὅλοι τὸ ἴδιο

έορτολόγιο καί νά ἀρχίσῃ ἀπό κάπου νά πραγματοποιηῖται τὸ πρῶτο στάδιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ : ἡ ἔνωση τῶν Χριστιανικῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν.

Δέν εἶναι λοιπὸν ἀπὸ παθολογικὴ ἀγάπη πρὸς δεκατρεῖς (13) χαμένες ἡμέρες, ποὺ οἱ Παλαιοημερολογῖτες ἔκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὴν καινοτόμο Ἐκκλησία, ἀλλὰ γιὰ νά μείνουν Ὀρθόδοξοι. Νεοημερολογιτισμὸς ἴσον Οἰκουμενισμὸς, ἴσον ἄρνηση τῆς Ἀληθείας, ἄρνηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μιᾶς καὶ Ἀγίας, ἄρνηση τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἄρνηση τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν Ἐκκλησία. Οἱ Νεοημερολογῖτες ἐκήρυξαν λανθασμένη τὴν έορτολογικὴ τάξη τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέτρεψαν τὴν έορτολογικὴ σχέση μεταξύ πασχαλίου καὶ ἀκινήτων έορτῶν, κατήργησαν νηστεῖες, μετέτρεψαν ἀκίνητες έορτές σὲ κινητές - π.χ. τοῦ Ἁγ. Γεωργίου - κατέστρεψαν τὴν έορτολογικὴ ἄρμονία καὶ ένότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ποὺ δέν ἄλλαξαν τὸ έορτολόγιο, καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νά συνεορτάζουν μὲ τοὺς

αίρετικούς τῆς Δύσεως. Προτίμησαν νὰ ἐ-
ορτάζουν, ὅταν οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ τοὺς Ὀρ-
θόδοξοι νηστεύουν, γιὰ νὰ πανηγυρίζουν
μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντες.
Καὶ τί ἔγινε μὲ τὶς ἀποφάσεις τῶν Συνό-
δων τοῦ 1583, τοῦ 1587 καὶ τοῦ 1593, οἱ
ὁποῖες ἐπανειλημμένως «εἶχον ἀφορίσει,
πάντας ὅσους θὰ ἐδέχοντο τὴν γρηγορια-
νὴν μεταρρύθμισιν»⁵²; Ἐκαναν, πὼς δὲν
τις ἤξεραν, ἢ τὶς περιφρόνησαν μὲ τὴν με-
γαλύτερη ἀδιαντροπιά.

Δγωνιζόμαστε, λοιπὸν, γιὰ νὰ μείνου-
με Ὀρθόδοξοι, παρὰ τὴν σύγχρονη αἵ-
ρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ποὺ ἔχει διαβρώ-
σει τὰ πάντα μέσα στὴν κρατικὴ Ἐκκλη-
σία. Μὴ πιστέψετε ποτὲ αὐτοὺς, ποὺ θὰ
θελήσουν νὰ σᾶς ἀπατήσουν μὲ τὸ συνη-
θισμένο ψέμα γιὰ τοὺς ἀφελεῖς. Θὰ σᾶς
ποῦν: «Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα, ἂν ὁ Πατρι-
άρχης εἶναι αίρετικὸς καὶ ἂν ὁ Ἀρχιεπί-
σκοπος καὶ οἱ Μητροπολίτες μνημονεύουν
τὸν Πατριάρχη ; Ἀρχηγός μας δὲν εἶναι ὁ

⁵² Βλέπε «Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια», ἔκδοσις «Πυρ-
σὸς» Τόμος ΙΒ', ἄρθρον «Ἡμερολόγιον», σελὶς 274
κέντρον καὶ τόμος ΙΕ', ἄρθρον «Κωνσταντινουπόλεως
Σύνοδοι», σελὶς 642 ἀριστερά.

Πατριάρχης, ἀλλὰ ὁ Χριστός. Ἐμεῖς ξέρουμε τὴν καρδιά μας καὶ τὴν πίστη μας. Εἴμαστε Ὁρθόδοξοι. Ὁ Πατριάρχης ἄς κηρύττει, ὅποια αἵρεση θέλει. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἄς μνημονεύει, ὅποιον αἵρετικὸν θέλει. Αὐτοὶ θὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴν ψυχὴ τους κι' ἐμεῖς γιὰ τὴν δική μας. Ἐξ ἄλλου, ἐμεῖς εἴμαστε πρόβατα καὶ δὲν μᾶς πέφτει λόγος. Ἐχουσι γνῶσιν οἱ ποιμένες!» Ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι πρὸς τὸν Πατέρα δὲν μπορεί νὰ πλησιάσῃ κανεὶς, παρὰ μόνον διὰ τοῦ Υἱοῦ. Ἔτσι καὶ πρὸς τὸν Υἱὸ δὲν μπορεί νὰ πλησιάσῃ κανεὶς, παρὰ μόνον διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Χριστιανὸς δὲν μπορεί νὰ ὑπάρξῃ σὰν ἄτομο, ὑπάρχει μόνον σὰν μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει μόνον, ὅπου ὁμολογεῖται ἡ Ἀλήθεια. Ἐκεῖ ὅπου ὁμολογεῖται ὁ Οἰκουμενισμὸς, δηλαδή τὸ ψεῦδος, δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία, δὲν ὑπάρχει Χριστός. Καὶ μὴ νομίζετε, ὅτι χρειάζεται νὰ ἀνεβῆ κανεὶς στὸν ἄμβωνα καὶ νὰ κάνῃ οἰκουμενιστικὸ κήρυγμα, ἂν καὶ πόσο συχνὰ δὲν γίνεται κι' αὐτό. Στὴν Ἐκκλησία ὁμολογοῦμε τὴν πίστη μας μετὸ ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου ποὺ μνημονεύουμε. Οἱ Ὁρθόδοξοι μνημονεύουν Ὁρθόδοξο

Ἐπίσκοπο, οἱ Ἀρειανοὶ Ἀρειανό, οἱ Μονοφυσιῖτες Μονοφυσίτη, οἱ Εἰκονοκλᾶστες Εἰκονοκλάστη, οἱ Οὐνῖτες Οὐνίτη καὶ οἱ Οἰκουμενιστὲς Οἰκουμενιστή. Μπορεῖ τὰ πάντα νὰ φαίνωνται ὀρθόδοξα μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος ποὺ θὰ μνημονεύσῃ ὁ παππᾶς, θὰ μᾶς κἀνῃ νὰ καταλάβουμε ποῦ βρισκόμαστε. Σὲ μιὰ Οὐνίτικη ἐκκλησία τὰ πάντα φαίνονται ὀρθόδοξα. Ἴσως μάλιστα καὶ ἡ γενειάδα καὶ τὰ μαλλιά τοῦ παππᾶ νὰ εἶναι πιὸ μακρὰ ἀπὸ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἡ ψαλμωδία πιὸ βυζαντινὴ καὶ οἱ εἰκόνες πιὸ αὐστηρὲς καὶ τὸ «Πιστεύω» ἀκόμη εἶναι χωρὶς τὸ «φιλιόκβε». Ὅμως ὁ παππᾶς μνημονεύει τὸν Ἐπίσκοπο τῶν Οὐνιτῶν καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Οὐνιτῶν μνημονεύει τὸν Πάπα καὶ ὅλη ἡ φαινομενικὴ Ὀρθοδοξία πάει περίπατο. Μπορεῖτε νὰ πῆτε, ὅτι δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, τί μνημονεύει ὁ παππᾶς, ἀφοῦ ἐσᾶς ἡ καρδιά σας εἶναι Ὀρθόδοξη; Θὰ μένατε νὰ κοινωνήσετε σὲ μιὰ Οὐνίτικη ἐκκλησία ; Ὅμως σὲ μιὰ Νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία μένετε. Ὅλα φαίνονται ὀρθόδοξα. Ὁ παππᾶς μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀκόμη στὴν ἐνορία σας γένεια καὶ μαλλιά

καὶ μπορεῖ νὰ μὴ σᾶς ἔχουν στείλει ἀκόμη «προοδευτικὸν» ἱεροκήρυκα. Ὅμως ποιὸν Ἐπίσκοπο μνημονεύει ὁ παππᾶς; Καὶ αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος ποιὸς Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους καὶ Συνόδους μνημονεύει ἐκφώνως ἢ στὰ δίπτυχα; Μνημονεύουν τὸν Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριο - ἂν μάλιστα εἴσαστε στὴν Βόρειο Ἑλλάδα, ὅταν λειτουργῇ Ἐπίσκοπος θὰ ἀκούσετε τὸ μνημόσυνο τοῦ Δημητρίου ἐκφώνως. Καὶ ὁ Δημήτριος (καὶ ὁ σημερινὸς Βαρθολομαῖος) ποιὸν ἔχει γραμμένον στὰ δίπτυχα καὶ τὸν μνημονεύει σὲ κάθε λειτουργία; Τὸν «πρεσβύτερο ἀδελφὸ του», ὅπως τὸν ὀνομάζει σὲ κάθε εὐκαιρία, τὸν Πάπα Ρώμης Παῦλο τὸν VI. Γιατὶ λοιπὸν φεύγετε ἀπὸ τοὺς Οὐνῖτες, ἀφοῦ ἔτσι καὶ ἀλλιῶς τὸν Πάπα μνημονεύετε;

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΠΟΙΜΝΙΟΝ

Πρόβατα εἶμαστε, ἀλλὰ πρόβατα λογικά . Ἐπομένως μᾶς πέφτει λόγος. Ὅσο γιὰ τοὺς ποιμένες, ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς μᾶς ἔχει προειδοποιήσει, ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι κλέπται καὶ λησταί, μὴ εἰσερχόμενοι διὰ τῆς θύρας. Τὰ λογικὰ πρόβατα ἀκολουθοῦν τὸν καλὸν ποιμένα, «ὅτι οἶδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ · ἄλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἄλλοτρίων τὴν φωνήν»⁵³.

Οἰκουμενισμὸς εἶναι φωνὴ ἄλλοτρίων. Οἱ οἰκουμενισταὶ ποιμένες, ὅσο καὶ ἂν θέλουν νὰ φαίνωνται Ὁρθόδοξοι, γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν, εἶναι στὴν πραγματικότητα «λύκοι ἐν προβάτου δορᾶ φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενοι». Τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ κατάλαβαν μὲ ποιούς ἔχουν νὰ κάνουν καὶ ἔφυγαν μακριὰ ἀπὸ τοὺς λυκοποιμένες, κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων. Καὶ ἡ παρεμβολὴ τῶν λυκοποιμένων

⁵³Ἰωάν. 1', 5.

τούς ὠνόμασε χλευαστικά «Παλαιοημερολογίτες», ὅπως ὠνόμαζαν κάποτε χλευαστικά τούς Χριστιανούς «Ναζωραίους». «Ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον»! Ἀλλὰ ξέχασαν, ὅτι «τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τούς σοφοὺς καταισχύνη». Οἱ Ὀρθόδοξοι, οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι ἦσαν πάντοτε τὸ μικρὸν ποίμνιον, πάντοτε χλευαζόμενοι, πάντοτε διωκόμενοι. Ἀλλ' ὁ Κύριος εἶπε: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον ὅτι ἠυδόκησεν ὁ Πατήρ μου δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν». Τί ἦταν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ γιὰ τούς Ἑβραίους πού δὲν πίστεψαν, δηλαδή τὴν μεγάλη πλειοψηφία ; Τί ἦταν γιὰ τούς αὐτοθαυ-

μαζόμενους για τὴν κοσμικὴ σοφία τους Ἑθνικούς; Ρωτῆστε τὴν συνείδησή σας καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήση: «Ἦταν κάτι σὰν τοὺς σημερινοὺς Παλαιοημερολογίτες».

Πόσο μικρὸ ἦταν πάντοτε τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ! «Τὸ μικρὸν ποίμνιον». Καὶ τί σαθρὰ πῆλινα καὶ ὀστράκινα σκεύη εἶναι ὅλοι αὐτοί, πού ἔμειναν νὰ μαρτυροῦν στὸν σύγχρονο κόσμον τὴν Ἀλήθεια. Ὁ ἀγράμματος ὄχλος, «ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον», μὲ τὰ πάθη του, καὶ τὶς διαιρέσεις του, τὶς στενοκεφαλίες του. «Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;» ρωτοῦν οἱ Γραμματεῖς τῶν Νεοημερολογιτῶν. «Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρτοι εἰσι». Ἐγινε μήπως κανένας θεολόγος Παλαιοημερολογίτης; Ἐγινε κανένας καθηγητὴς Πανεπιστημίου Παλαιοημερολογίτης; Ἐγινε κανένας ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς «καθαρούς» Ἐπισκόπους Παλαιοημερολογίτης; Ὁχι, κανένας σοφὸς καὶ κανένας ἰσχυρὸς τοῦ αἰῶνος τούτου δὲν ἀκολούθησε τὸν ἀγράμματο ὄχλον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, αὐτοὺς τοὺς «ὀλίγους» Γαλι-

λαίους πού φωνάζουν, πῶς δῆθεν - ἄκουσον, ἄκουσον - ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία συμφωνεῖ μέ τόν Ἀθηναγόρα καί τόν Δημήτριον (καί τόν σημερινό Βαρδολομαῖο) καί κτυποῦν τὸ ξύλο, ὅπως ἄλλοτε ὁ Νῶε γιά νά μποῦν τὰ ζῶα μέσα στήν Κιβωτό τους. Κοιτᾶξετε γύρω σας τί ἤσυχα πού κάθονται οἱ ἄνθρωποι, τί φρόνημα πού πᾶνε νά παντρευτοῦν καί νά βαπτισθοῦν στίς μεγάλες ἐκκλησίες, καί μέ τί κατάφυξη βάζουν στά παιδιά τους τὸ μύρο τοῦ «πλέον ἀπαισίου συγκρητιστοῦ Ἀθηναγόρα», κοιτᾶξετε τί πλήθος εἶναι ὅλοι αὐτοί, καί τί σπουδαῖοι ἄνθρωποι, Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς, ἐπιστήμονες, ἄρχοντες, Γραμματεῖς, Φαρισαῖοι, Νομοδιδάσκαλοι. Δέν ξέρουν ὅλοι αὐτοί καί ξέρουν οἱ ἀγράμματοι Παλαιοημερολογῖτες;

Οἱ ἀγράμματοι Παλαιοημερολογῖτες μπορεῖ νά μὴ ξέρουν τίποτε. Ἐνα μόνον ξέρουν : ὅτι συμφωνοῦν μέ τοὺς νεομάρτυρες, τοὺς ὁμολογητές, τοὺς Πατέρες, τοὺς ἀναχωρητές, τοὺς παλιούς μάρτυρες, τοὺς Ἀποστόλους. Δέν τοὺς ἐνδιαφέρει, ἂν εἶναι λίγοι, γιατί λίγοι ἦταν πάντοτε οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί, δέν

τούς ἐνδιαφέρει, ἂν εἶναι ἀδύνατοι, γιατί ἀδύνατοι ἦταν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, δὲν τοὺς πειράζει πὺ εἶναι ἀγράμματοι, γιατί ἀγράμματος ἦταν καὶ ὁ Χριστός. Γιὰ ἓνα πράγμα μόνον ἀγωνιοῦν : πῶς νὰ μείνουν πιστοὶ στὴν Ὁρθοδοξία, πῶς νὰ μείνουν μέσα στὴν Ἐκκλησία, πῶς νὰ τρέξουν στὴν Κιβωτό. Στούς δὲ διδασκάλους τῶν Νεοημερολογιτῶν, πὺ ἐνθαρρύνουν τοὺς ὀπαδοὺς τους μὲ τὰ πλήθη τῆς «ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας», ἀπαντοῦν μὲ τὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη: «Εἷς εὐδοκιμῶν εἰς τὸ Θεῖον, προτιμότερος ὑπὲρ μυριάδας αὐθαδεῖα σεμνυνομένας. Ἀλλὰ σὺ μὲν προτίμησον, εἰ δοκεῖ, τοῦ σωζομένου Νῶε, τὸ ὑποβρύχιον πλῆθος· ἐμοὶ δὲ συγχώρησον τοῖς ὀλίγοις τῆ Κιβωτῶ προσδραμεῖν».

Ο ἀγώνας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἦταν καὶ εἶναι γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν ἦταν μόνο μία καταπάτηση κανόνων. Ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς κατεδαφίσεως τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μιᾶς κατεδαφίσεως πὺ προετοιμαζόταν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδη. Ἄν οἱ ἀγωνισταὶ

τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεκλήθησαν Παλαιοημερολογῖτες, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεφάσισαν νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀνατροπὴ τῆς μετὴν εἰσαγωγὴ τοῦ παπικοῦ ἑορτολογίου. Ἄν εἶχαν ἀρχίσει ἀπ' ἄλλου, ἄλλη θὰ ἦταν τὴν ἰσχύοντα μορφή τοῦ ἀγῶνος καὶ ἄλλο τὸ ὄνομα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ σήμερον ὀνομάζονται Παλαιοημερολογῖτες.

Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας κάνουν, πῶς δὲν καταλαβαίνουν τὸ νόημα τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. «Πράγμα μεγέθους ὁ Χριστιανισμός, λέγουν, πνίγεται παρ' αὐτοῖς εἰς 13 σταγόνας ὕδατος. Αἱ 13 ἡμέραι τοῦ ἡμερολογίου διαφορὰ τρομακτικὴ, θέμα σωτηρίας, δόγμα πίστεως». Κλασικὴ ἐκδήλωση ἀδυναμίας μπροστὰ στὴν ἀλήθεια ἢ διαστρέβλωσὴ τῆς. Οἱ Παλαιοημερολογῖτες ποτὲ δὲν ἀγωνίστηκαν γιὰ δεκατρεῖς ἡμέρες καὶ γιὰ ἡμερολόγια. Ἡ ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια ἦταν ἡ δικαιολογία τῶν Νεοημερολογιτῶν. Οἱ Ὁρθόδοξοι στὴν Ἑλλάδα τὸ 1924 εἶδαν νὰ ἀνατρέπεται ἡ λατρευτικὴ ἁρμονία τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Ἐκκλησίας τοῦ

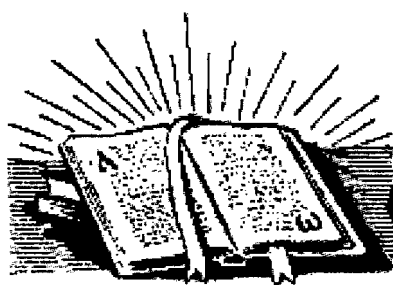
Χριστοῦ, ἀρμονία πού βασίλευε 16 ὀλόκληρους αἰῶνες. Εἶδαν τὴν περιφρόνηση πρὸς τὶς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, εἶδαν τὴν συγκρητιστικὴ ἐρωτοτροπία μετὸς αἰρετικῶν τῆς Δύσεως, πού ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δυτικοῦ καλενδαρίου, καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶδαν τὴν κρυμμένη ἄρνηση τοῦ ἀλάθητου τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας, πού τελικὰ φανερώθηκε σὲ ὅλη της τὴ δόξα μετὰ τὴν ἄρση τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Παπισμοῦ τὸ 1965. Μὲ ἄλλα λόγια ἀντιλήφθηκαν, ὅτι τὸ σκάφος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶχε προσκρούσει σὲ ὕφαλο καὶ ἄρχισε νὰ κἀνη νερά.

Η ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιὰ στὸν κορμὸ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὸ κόψιμο σχεδιαζόταν ἀπὸ μακροῦ. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τυφλὸς κανεὶς γιὰ νὰ μὴ δῆ καὶ νὰ μὴ καταλάβῃ, ὅτι αὐτοὶ πού ἔδωσαν τὴν πρώτη μπαλταδιὰ δὲν θὰ σταματοῦσαν, ἀλλὰ θὰ συνέχιζαν. Σκοπὸς τους δὲν ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιὰ, ἀλλὰ τὸ ρίζιμο τοῦ δένδρου. Ὅσοι εἶχαν εὐσέβεια τὸ κατάλαβαν αὐτὸ πο-

λὺ καλὰ καὶ βλέπουμε τώρα, ὅτι εἶχαν δίκιο.

Η ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου δὲν ἦταν ἓνα ἀπλὸ καὶ ἀνεξάρτητο γεγονός, δὲν ἦτο μιὰ τυχαία ἔμπνευση ἑνὸς Ἀρχιεπισκόπου· ἦταν ἡ πρώτη ἔκρηξη ἑνὸς ἡφαιστείου, ποὺ ἔβραζε ἀπὸ καιρὸ, ἔκρηξη ποὺ προμήνυε τὶς ἄλλες ἐκρήξεις ποὺ ἀκολούθησαν καὶ τῶν ὁποίων εἴμαστε μάρτυρες. Ἔτσι εἶδαν τὸ ἑορτολογικὸ ζήτημα οἱ Παλαιοημερολογῖτες καὶ οἱ καιροὶ ἔδειξαν, ὅτι εἶδαν σωστά.

(Ἀλεξ. Καλομοίρου (†) « Κατὰ Ἐνωτικῶν », « Τὸ Σύγκριμα »).

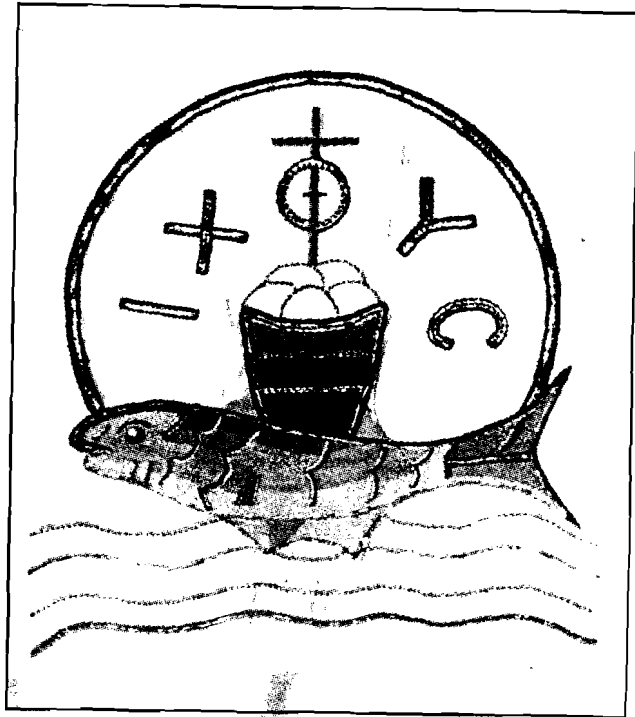

54 Μητροπολίτου Κασσανδρείας Εἰρηναίου +, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, παρὰ « Ὁρθόδοξω Ἐνστάσει καὶ Μαρτυρίᾳ », τόμος Β', Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1990, τεύχη 18-21.

55 Τεκτονικὸν Δελτίον σελ. 49-50, ἔνθ. ἀνωτέρω.

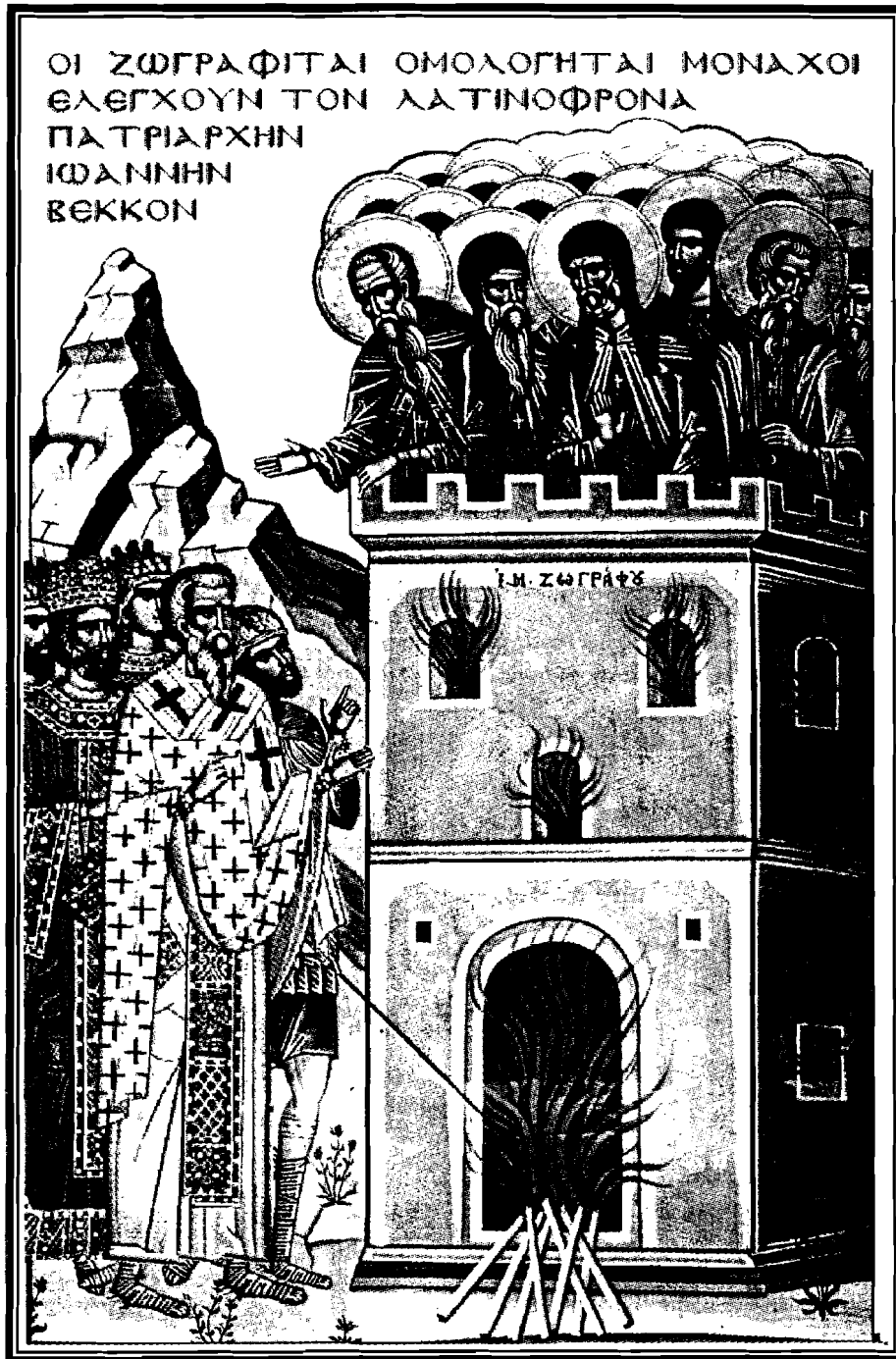

Ἡ κακὴ ξυνωρὶς σχίζει τὴν Ἐκκλησίαν
 Οἱ ὡς ἄνω « δύο Λούθηροι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας » εἶναι « οἱ ἐμπνευσταὶ καὶ πρωτεργάται » τῆς μεταφρυσμώσεως τοῦ Ἑσοληθριαστικοῦ Ἡμερολογίου ὄργανα « ξένων ἐπιθυμιῶν καὶ σκοπιῶν ».

KATA ENQTIKON

ΚΑΤΑ ΕΝΩΤΙΚΩΝ

ΕΙΡΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑ

Η τραγική πείρα τῶν τελευταίων γενεῶν ἔφερε στήν ἀνθρωπότητα ἔντονη τή δίψα τῆς εἰρήνης. Τώρα ἡ εἰρήνη θεωρεῖται ἀγαθὸ ὑψηλότερο ἀπὸ πολλὰ ἰδανικά, γιὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἔχυναν εὐχαρίστως τὸ αἷμα τους ἄλλοτε. Σ' αὐτὸ συνετέλεσε πολὺ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πόλεμος δὲν εἶναι πιά αὐτὸ πού ἦταν πολλές φορές στὸ παρελθόν, δηλαδή σύγκρουσις τῆς ἀδικίας μὲ τὴ δικαιοσύνη, ἀλλὰ ἔγινε χωρὶς νόημα σύγκρουσις τῆς ἀδικίας μὲ τὴν ἀδικία. Τὸ βίωμα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ὑποκρισίας, πού μεταχειρίσθηκε ἡ ἀδικία τῶν διαφόρων παρατάξεων, γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὰ μάτια τῶν ὀπαδῶν της σὰν δικαιοσύνη, ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ χάσουν τὴν πίστι τους στήν ὑπαρξί τῆς δικαιοσύνης, καὶ νὰ μὴ βλέπουν μπροστά τους τίποτε πού νὰ ἀξί-ζη νὰ τὸ ὑπερασπίσουν. Ἔτσι ὁ πόλεμος ὑπὸ

ὅποιανδὴποτε μορφὴ φαίνεται στοὺς ἀνθρώπους σὰν κάτι τὸ τελείως παράλογο.

Δὐτὴ ἡ ἀπροθυμία τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ τὴν κάθε εἶδους σύγκρουσι δὲ ἦταν κάτι τὸ θαυμασιό ἐὰν ἦταν γέννημα πνευματικῆς ὑγείας. Ἐὰν εἶχε πάψει νὰ ὑφίσταται ἡ ἀδικία, τὸ μῖσος καὶ τὸ ψέμα, τότε ἡ εἰρήνη δὲ ἦταν τὸ ἐπιστέγασμα τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας. Ἡ ἐνότης δὲ ἦταν ἓνα φυσικὸ καὶ ὄχι τεχνητὸ ἀποτέλεσμα. Ὅμως παρατηρεῖται κάτι τὸ τελείως διαφορετικόν. Σήμερα ποὺ ὅλοι μιλοῦν γιὰ εἰρήνη καὶ γιὰ ἐνότητα, ἡ φιλαυτία καὶ τὰ μίσση, ἡ ἀδικία καὶ τὸ ψέμα, ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ πλεονεξία μεσουρανοῦν. Ὅλοι, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, μιλοῦν γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἀνθρώπο, γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν ὑπῆρξε ὅμως ποτὲ μεγαλύτερη ὑποκρισία ἀπὸ αὐτὴν τὴν δῆθεν ἀγάπη. Γιατὶ ἡ ἀγάπη πρὸς κάτι τὸ θεωρητικόν, πρὸς κάτι τὸ φανταστικόν, ὅπως εἶναι ἡ ἐννοια «ἀνθρωπότητος» εἶναι ἐξ ἴσου θεωρητικὴ καὶ φανταστικὴ. Δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν συγκεκριμένον ἀνθρώπο ποὺ ἔχουμε ἔμπροσθέντα μας. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη πρὸς ἓνα συγκεκριμένον πρόσωπο, ὅταν ὑπάρχη, εἶναι ἡ μόνη πρα-

γματική. Εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μας ποὺ ἐζήτησε ὁ Χριστός.

Δ αὐτὸς ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος μὲ τις ἀτέλειες καὶ τις ἀδυναμίες του, ἀντὶ νὰ ἀγαπηθῆ, μισήθηκε στὶς ἡμέρες μας περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Καὶ ὄχι μόνον μισήθηκε, ἀλλὰ περιφρονήθηκε καὶ ἐξευτελίσθηκε, θεωρήθηκε ἕνα «πρᾶγμα», χωρὶς ἰδιαίτερη ἀξία, μέσον γιὰ τὴν ἐπίτευξι «ὑψηλῶν» σκοπῶν, ἕνα μόριο τῆς μάζας. Αὐτοὶ ποὺ μιλοῦν περισσότερο γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἐνότητα, εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ μισοῦν περισσότερο τὸν πλησίον τους, τὸν γνωστό τους. Ἀγαποῦν τὸν ἄνθρωπο : πλᾶσμα τῆς φαντασίας τους, δὲν ἀγαποῦν τὸν ἄνθρωπο: πραγματικότητα. Αὐτὴ ἡ λατρεία τοῦ εἰδώλου «ἄνθρωπος» εἶναι στὴν πραγματικότητα ναρκισσισμός, εἶναι ἡ λατρεία τοῦ «ἐγώ» .

Θ ἂ ἦταν λοιπὸν ἀφέλεια νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι ἡ φιλειρηνικὴ διάθεσις ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἀνθρωπότητα σήμερα προέρχεται ἀπὸ ἀγάπη. Ὁχι ! Τὰ περὶ ἀγάπης εἶναι ὑποκρισία ἢ αὐταπάτη. Ὁ πόθος τῆς εἰρήνης προέρχεται ἀπὸ τὸ χάσιμο τῶν ἰδανικῶν, ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὴν ἀγάπη τῆς

καλοπέρασης. Εἶναι ὁ πόθος νὰ μᾶς ἀφήσουν ἡσυχους νὰ ἀπολαύσουμε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Εἶναι ἡ κατὰ συνθήκην συνεργασία γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῶν ἀγαθῶν ποὺ χωριστὰ ὁ καθένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀποκτήσῃ. Εἶναι ἡ παγκόσμιος συνεννόησις πάνω σὲ κάτι ποὺ ἔγινε τὸ πάθος ὀλοκλήρου τῆς γῆς: τὴν φιληδονία καὶ τὴν φιλοῦλία. Εἶναι προῖον τῆς ἀνάγκης.

Η εἰρήνη γιὰ τὴν ὁποία μιλάει σήμερα ὁ κόσμος εἶναι ἡ ἄνευ ὄρων συνθηκολόγησις κάθε καλοῦ καὶ τίμιου καὶ μεγάλου καὶ ἡ ἐπικράτησις τῆς μικρότητος, τῆς μετριότητος καὶ τῆς χλιαρότητος. Εἶναι ἡ ἐξάλειψις τῆς προσωπικότητος τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Εἶναι μία μαρμελάδα συμβιβασμῶν καὶ ὑπολογισμῶν, μία θάλασσα ὑποκρισίας, ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ προδοσία κάθε ἱεροῦ καὶ ὁσίου.

Ο πόλεμος εἶναι κάτι τὸ φοβερό, ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἐξυμνήσῃ. Ὅμως ἡ εἰρήνη ποὺ παζαρεύει ὁ σύγχρονος κόσμος εἶναι κάτι ἀπείρως φοβερώτερο. Ὁ πυρετὸς εἶναι κάτι τὸ πολὺ δυσάρεστο, δείχνει ὅμως τουλάχιστον ὅτι ὁ ὀργανισμὸς ἀντιδρᾷ στὸ κακὸ ποὺ τὸν βρῆκε. Ἡ εἰρήνη

πού θέλουν νὰ φέρουν δὲν εἶναι δυστυχῶς ἐκείνη πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν κατανίκησι τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ ἐκείνη πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἡττα. Εἶναι ἡ ἀπυρεξία τοῦ πτώματος.

Τὸ βάθος ἡ εἰρήνη πού ἐπιδιώκουν οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι μόνον ἡ εἰρήνη τῶν ὄπλων. Εἶναι ἡ εἰρήνη τῆς συνειδήσεως. Θέλουν νὰ εἰρηνεύσῃ τὸ καλὸ μὲ τὸ κακό. Ἡ δικαιοσύνη μὲ τὴν ἀδικία, ἡ ἀρετὴ μὲ τὴν ἀμαρτία, ἡ ἀλήθεια μὲ τὸ ψέμα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ εἰρηνεύσουν κι αὐτοὶ μὲ τὴν συνείδησί τους.

ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ

Τὴν προσπάθεια τοῦ κόσμου γιὰ εἰρηνεύσι, οἱ λεγόμενοι Χριστιανοὶ παίζουν σημαντικό ρόλο. Μὲ τὸ σύνθημα «Χριστιανοὶ ἐνωθῆτε» ξεκινοῦν γιὰ τὸ παζάρι ὅπου δὰ πουληθῆ ἡ ἀλήθεια.

Κάποτε οἱ Χριστιανοὶ πίστευαν καὶ ἦ-
ταν ἔτοιμοι νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν πίστι-
τους. Σήμερα ὁ ζήλος τους γιὰ τὴν ἀλήθεια
ἔχει κρυώσει. Ἄρχισαν νὰ τὴν θεωροῦν σὰν
κάτι τὸ δευτερεύον. Βρίσκουν τὶς διαφορὲς
τῶν «Ἐκκλησιῶν», γιὰ τὶς ὁποῖες ἄλλοτε
πρόθυμα θυσιαζόντουσαν ὁ μάρτυρες, ἐξω-
ρίζοντο οἱ Πατέρες, ἀκρωτηριάζονταν οἱ πι-
στοί, σὰν ἀσήμαντες καὶ ἀνάξιες λόγου.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι νο-
σηροὶ καὶ ἀδιόρθωτοι αἰσθηματῖαι,
ποὺ νομίζουν ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Χρι-
στοῦ εἶναι μία δεοντολογία ποὺ ἀφορᾷ
στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις. Οἱ ἄλλοι ἐπιδι-
ώκουν πολιτικοὺς σκοποὺς καὶ σκοτεινὰ
συμφέροντα. Ὅλοι μαζί κτίζουν τὴν πόλι
τοῦ ἀντιχρίστου. Ζητοῦν τὴν ἔνωσι ἀδια-
φορώντας γιὰ τὴν ἀλήθεια, ζητοῦν τὸ ἐ-
ξωτερικὸ πλησίασμα ἀδιαφορώντας γιὰ
τὴν ἐσωτερικὴ διάστασι, ζητοῦν τὸ γράμ-
μα ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ πνεῦμα.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλπίζουν ὅτι αὐ-
τὸ ποὺ ἀπέτυχε τοὺς πρώτους αἰῶνες
τοῦ σχίσματος, θὰ ἐπιτευχθῇ τώρα ποὺ οἱ
δογματικὲς διαφορὲς καὶ οἱ διαφορὲς τῆς νο-
οτροπίας ἔγιναν, μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰώ-
νων, ἀπὸ χάσματα ὠκεανοί ;

Καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι μιλοῦν γιὰ ἔνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν δείχνει ὅτι ἡ σκέψι τους εἶναι τελείως ἀντιχριστιανική. Παραδέχονται ἔτσι ὅτι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν ὁποῖαν ὁμολογοῦμε στὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μας, ἔχει πάψει νὰ ὑπάρχει, ὅτι ἔχει διασπα-

«...καὶ τοῦτο πείρα τοῦ πονηροῦ, ὁ σκοτὸς ὧν, τὸ φῶς ὑποκρίνεται ὡς νῦν γε τὴν ἔνωσιν προβαλλόμενος τὴν μετ' αὐτῶν, ἀπώλειαν τοῦ παντὸς σώματος τῆς ἐκκλησίας δολιεύσεται...».

(Ἐξ ἐπιστολῆς ἀποσταλείσης παρὰ τῶν Ἁγιορειτῶν πάντων πρὸς τὸν βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον ὁμολογητικῆ).

σθῆ σὲ πολλές Ἐκκλησίες ποὺ δὲν εἶναι πιά καθολικές, δὲν περιέχουν δηλαδή ολόκληρη τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν Χάρι, ὅπως οἱ τοπικές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀλλὰ ἓνα μικρὸ ἢ

μεγάλο μέρος αὐτῶν. Κατὰ συνέπειαν παραδέχονται ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν ὑπάρχει πιά ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε ἐπὶ ματαίῳ. Γιατὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀνακάτεμα τῆς ἀλήθειας μὲ τὸ ψέμα, εἶναι ἀδύνατον νὰ ξαναβρεθῆ ἡ ἀλήθεια, περὶ τῆς ὁποίας ἦλθε νὰ μαρτυρήσῃ ὁ Χριστὸς, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀδύνατον νὰ ξαναβρεθῆ ὁ Χριστὸς ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος ἡ ἀλήθεια.

Δλλὰ τότε γιατί εἶπε ὁ Χριστὸς ὅτι θὰ εἶναι μαζί μας μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος; «Καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰ-

ῶνος». Γιατὶ εἶπε ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο θὰ ὁδηγήσῃ τοὺς μαθητὰς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅτι οὔτε οἱ πύλες τοῦ Ἄδου δὲν θὰ μπορέσουν νὰ καταβάλουν τὴν Ἐκκλησία ;

Εὰν ἡ Ἐκκλησία ἔχει διασπασθῆ - καὶ γιὰ νὰ χρειάζεται ἐνῶσι θὰ πῆ πὼς ἔχει διασπασθῆ - τότε ὅλα αὐτὰ ποὺ ὑποσχέθηκε ὁ Χριστός, βγῆκαν ψέματα ! Ἀλλὰ ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Ἡ Ἐκκλησία ζῆ καὶ θὰ ζῆ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος ἀδιάσπαστος καὶ ἄτρωτος κατὰ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ Κυρίου. Ὅσοι μιλοῦν γιὰ «Ἐνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν» ἀπλῶς ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του.

Οταν ἓνας Ὁρθόδοξος Πατριάρχης δέχεται νὰ μετέχη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στὸ Προτεσταντικὸ Οἰκουμενικὸ Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν σὰν μία ἀπὸ τις πολλὰς «Ἐκκλησίες», τί ἄλλο κάνει παρὰ νὰ ὁμολογῆ ἐπισήμως, ὅπως οἱ Προτεστάνται, τὴν ὑπαρξὴ πολλῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἄρα τὴν διάσπασι τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ; Τί ἄλλο κάνει παρὰ νὰ ἀρνήται τὸν Χριστό ;

Αλλά στην ανίερη προσπάθειά τους οι άνθρωποι αυτοί φέρνουν για σύμμαχά τα λειτουργικά κείμενα και τόν ίδιο τόν Κύριο. Πράγματι ο Χριστός προσευχήθηκε για τους μαθητάς του «ἵνα ὡσιν ἓν»⁵⁶ και ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται σέ κάθε Λειτουργία «ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως».

Δέν σημαίνουν ὅμως αὐτά ὅτι ἡ Ἐκκλησία εὔχεται νά ἐνωθοῦν κάποτε οἱ χριστιανοί μέ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις στήν πίστη τους. Δέν ἀναφέρεται σέ ἐπιδιώξεις συμβατικῶν συμφωνιῶν μέ τίς ὁποῖες διάφορα ἑτερόκλητα στοιχεῖα «ἐνώνονται». Δέν ἔχει καμμία σχέσι μέ τὰ «πρωτόκολλα» γιά συμμαχία ἢ συμφωνία ἢ και ἐνωσι, πού ὑπογράφονται ἔπειτα ἀπό πολλές διαπραγματεύσεις, μεταξύ τῶν διαφόρων κρατῶν. Ὁχι, τίποτε ἀπ' αὐτά δέν σημαίνουν οἱ φράσεις αὐτές. Ἡ Ἐκκλησία εὔχεται στόν Θεό ὄχι γιά νά ἐνωθοῦν διάφορα ἑτερόκλητα στοιχεῖα, ἀλλά νά γίνουν ὅλοι ΕΝΑ. Νά δεχθοῦν δηλαδή ὅλοι τήν ἀλήθεια και μέ πολλή συντριβή και ταπείνωσι νά προσπέσουν στήν Ἐκκλησία και νά ἀριθμηθοῦν μεταξύ τῶν μελῶν της.

⁵⁶Ἰωάν. ΙΖ, 11.

Νὰ καταλάβουν τὴν πλάνη τους κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἔζησαν καὶ νὰ σπεύσουν στὸ φῶς καὶ στὴν ἀλήθεια, δηλαδή στὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ εὔχεται ἡ Ἐκκλησία. Ὅ,τι ἀκριβῶς εὔχεται καὶ στὴν Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου: «τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ σύναψον τῇ ἀγία σου καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ». Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἔνωσις τὴν ὁποίαν εὔχεται καὶ τὴν ὁποίαν δέχεται ἡ Ἐκκλησία.

Δὐτὴ μόνον ἡ εὐχὴ καὶ ἡ ἐπιθυμία προέρχεται ἀπὸ γνήσια ἀγάπη, γιατί ζητάει τὴν ἰατρεία τῶν ἀσθενῶν καὶ ὄχι τὴν ἐξαπάτησί τους.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ, ΟΧΙ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

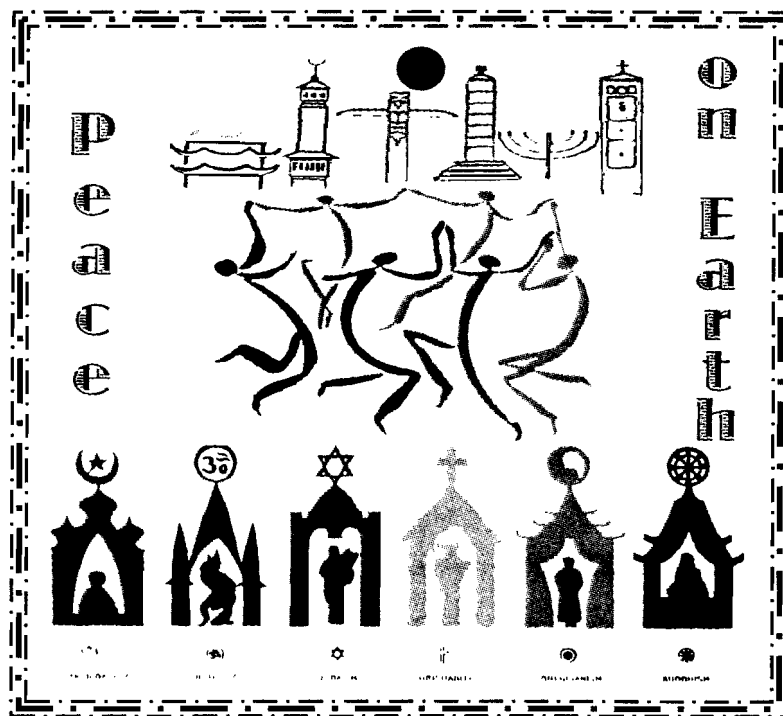
Μερικοὶ ἀφελεῖς Ὀρθόδοξοι νομίζουν ὅτι τὸ πλησίασμα αὐτὸ τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν γίνεται μὲ σκοπὸ τὴν ἔνωσι ἀλλὰ μὲ σκοπὸ τὴ διαφώτισι, τὴν ἱεραποστολὴ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους. «Εἶναι, λένε, αὐτὲς ἐκδηλώσεις ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας». «Ἐὰν κλειστοῦμε στὸ "καβούκι" μας, λένε συχνά, ἐὰν δὲν πηγαίνουμε στὰ διεθνή συμβούλια καὶ δὲν στέλνουμε παρατηρητὰς στὶς Παπικὲς συνόδους κ.λ.π. τότε πῶς θὰ γνωρίσουν οἱ Δυτικοὶ τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκ-

κλησία και πώς θα προσελκυσθοῦν πρὸς αὐτήν; »

Π ὡς ὅμως θα διδαχθοῦν οἱ Δυτικοὶ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία καὶ Ἀληθινὴ ὅταν τὴν βλέπουν νὰ συναναστρέφεται μὲ τις ψεύτικες «Ἐκκλησίες» σὰν ἴσος πρὸς ἴσον ; Δὲν θα νομίσουν μᾶλλον ἔτσι πὼς ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι σὰν καὶ τις ἄλλες σχετικὴ καὶ μερικὴ ; Ἡ μήπως εἶναι λογικὸ νὰ ἐλπίση κανεὶς ὅτι τὰ συμβούλια αὐτὰ φανατικῶν ρασοφόρων καὶ παστόρων μποροῦν ποτὲ νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀλήθεια; Κολακεύουν μόνον τοὺς Ὁρθοδόξους, καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ τοὺς προσελκύσουν πρὸς τὸ μέρος τους. Ἄν εἶχαν πραγματικὴ νοσταλγία γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ ἤθελαν νὰ τὴν γνωρίσουν, δὲν θα εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὰ συμβούλια καὶ τις συνεδριάσεις. Θὰ πήγαιναν νὰ πιοῦν ἀπὸ τις πηγές της, ἀπὸ τοὺς Πατέρας καὶ τοὺς ἁγίους της.

Οχι ! 'Ο καλύτερος τρόπος για να πείσης τούς άλλους για την αλήθεια είναι να πιστεύης ο ίδιος σ' αυτήν. Να μὴν τὴν συζητῆς, ἀλλὰ νὰ τὴν ὁμολογῆς μόνον. Τὰ συνέδρια καὶ τὰ συμβούλια συζητοῦν τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ ὅμως εἶναι προδοσία. Γιατὶ δὲν πρόκειται ἐκεῖ γιὰ διάλογο καὶ νουθεσίες πρὸς αἰρετικούς, ἀλλὰ γιὰ συζητήσι μὲ «Ἐκκλησίες». 'Ο Χριστὸς δὲν ζητᾷει συζητητὰς ἀλλὰ ὁμολογητὰς. Ἡ ἀλήθεια

«ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΗ ΓΗ» χωρὶς
τὴν **Μοναδικὴ Ἀλήθεια**
τῆς **Ὁρθοδοξίας.**

πού μᾶς ἐδίδαξε δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες πού συζητοῦνται. Στὰ διάφορα οἰκουμενικά συνέδρια ἢ συζήτησις παίρνει τὴν μορφή ἐμπορίου ὅπου γίνεται ἀνταλλαγή ὑποχωρήσεων στὰ ζητήματα τῆς πίστεως γιὰ νὰ ἐπέλθῃ μιὰ τελικὴ συμφωνία. Κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθῆκες, καὶ μόνη ἢ προσέλευσις ἐνὸς Ὁρθοδόξου σ' ἓνα οἰκουμενικὸ συμβούλιο εἶναι προδοσία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι παράδοσις τοῦ Χριστοῦ στοὺς ἀπίστους ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων. Γιατί, προσερχόμενος ὁ Ὁρθόδοξος, ὁμολογεῖ τὴν πίστη του συζητήσιμη, καὶ ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἂν τοῦ δοθοῦν ἱκανοποιητικὰ ἀνταλλάγματα θὰ κάνη καὶ αὐτὸς ὑποχωρήσεις.

Αν ὅσοι μιλοῦνε σήμερα γιὰ ἔνωσι, ὁμολογοῦσαν ἀντὶ αὐτοῦ τὴν ὀρθοδοξία σὰν τὴν μόνη καὶ ἀπόλυτη ἀλήθεια καὶ ἤρνοῦντο κἀθε ἐπίσημο καὶ ἀνεπίσημο ἐκκλησιασικὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς αἰρετικούς, χωρὶς νὰ φοβοῦνται νὰ τοὺς ὀνομάσουν ἔτσι, τότε ἢ φωνὴ τους θὰ ἀκουγόταν πολὺ πιὸ μακριά, καὶ τὸ σπουδαιότερο: θὰ γινόταν σεβαστὴ καὶ θὰ ἔβαζε σὲ σκέψεις. Ἐνῶ τώρα ἢ φωνὴ τους εἶναι φωνὴ συμβιβασμῶν, φωνὴ πού δὲν συγκινεῖ, φωνὴ πού δὲν τὴν σέβεται στὸ βάθος κανεῖς.

Οἱ Πατέρες δὲν συζητοῦσαν μὲ τοὺς αἰρετικούς. Ὁμολογοῦσαν τὴν ἀλήθεια καὶ ἀνέτρεπαν τοὺς ἰσχυρισμούς των, χωρὶς εὐγένειες καὶ φιλοφρονήσεις. Ποτὲ δὲν ἦλθαν σὲ συνεννοήσεις μὲ αἰρετικές «Ἐκκλησίες». Ὁ διάλογος ἦταν πάντοτε δημόσιος καὶ ἀπέβλεπε στὴν σωτηρία ἢ τὸν καταρτισμὸ ψυχῶν. Δὲν μιλοῦσε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ τὶς «Ἐκκλησίες» τῶν αἰρετικῶν. Δὲν ἦταν συζήτησις Ἐκκλησίας μὲ Ἐκκλησίες ἀλλὰ διάλογος τῆς Ἐκκλησίας μὲ ψυχὰς ποὺ εἶχαν χάσει τὸν δρόμο τοῦς. Ἡ Ἐκκλησία δὲν συζητᾶ, γιατί δὲν ἀναζητᾶ. Ἀπλῶς δίδει, γιατί ἔχει τὸ πᾶν...

Δὲν τὴν ζητάει ὁ Χριστὸς τὴν λεγόμενη «ένωσι τῶν Ἐκκλησιῶν», ἀλλὰ ὁ κόσμος. Δὲν ζητάει ὁ Χριστὸς τὴν ένωσι τῆς ψευτιᾶς μὲ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ ὁ κόσμος, ποὺ ζητάει νὰ νοθεύσῃ τὴν ἀλήθεια, νὰ τὴν κάνει σχετικὴ καὶ μερικὴ. Γι' αὐτὸ ὅταν ἡ συζήτησις ἔλθῃ γιὰ τὴν ένωσι «τῶν Ἐκκλησιῶν», βλέπει κανεὶς νὰ τὴν ὑποστηρίζουν μὲ ένθουσιασμὸ ἄνθρωποι ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ένδιαφέρθηκαν γιὰ τὰ τῆς θρησκείας. Ἡ ένωσις εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος ἐξουδετερώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ποὺ ἀνεκάλυψε ἡ παράταξις τοῦ διαβόλου,

ἡ ἀρχὴ τοῦ ξεφτίσματός του καὶ ἡ ὑποταγὴ του στὰ θελήματα τῆς πολιτικῆς, ἡ μετατροπὴ του σὲ ὑπηρέτη τῶν συμφερόντων τοῦ κόσμου...

Μὰ γιατί δὲν νοιάζονται γιὰ τὸ τί θὰ γίνη ἡ ἀλήθεια ὅταν θὰ ἐνωθοῦν ὅλες οἱ ἀλλοπρόσαλλες καὶ δῆθεν «Χριστιανικές» Ἐκκλησίες, ὕστερα ἀπὸ χίλιες δυὸ ὑποχωρήσεις καὶ χίλιους δυὸ συμβιβασμούς. Νὰ γιατί δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ τί θὰ γίνη ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ στὸν κατακάθαρο χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας τόσων καὶ τόσων θρησκευτικῶν βαρβάρων καὶ πνευματικῶν παλίμπαιδων. Ἡ

Ὁ οἰκουμενικὸς "Πατριάρχης" Κων/πόλεως
συγχρωτιζόμενος μετὰ τῶν βουδιστῶν.

ἀλήθεια δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει, ὁ Χριστὸς δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει, οὔτε ἡ ἐν Πνεύματι καὶ Χάριτι ζωὴ. Τοὺς ἐνδιαφέρει μόνον ἡ ἐπίγεια δύναμις ποὺ δίνει ἡ ἐνότης καὶ ἡ κοσμοκρατορία κάτω ἀπὸ μιὰ ἐνιαία κοσμοθεωρία ...

Οταν ἀναλογισθῆ κανεὶς ὅλα αὐτὰ καταλαβαίνει ὅτι μέσα σὲ μιὰ ἀνθρωπότητα ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται παρὰ μόνον γιὰ τὴν ἡσυχία της, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο ὄσιον καὶ ἱερὸ ἀπὸ τὸ ὑλικό της συμφέρον, μέσα σ' ἓνα κόσμον πρακτικῶν ἀνθρώπων ποὺ θεωροῦν κάθε συζήτησι γιὰ τὴν ἀλήθεια περιττὴ ἀεροκουβέντα, ἡ ἐνωσις τῶν «Ἐκκλησιῶν» ὄχι μόνον δύσκολη δὲν εἶναι ἀλλ' ἀπεναντίας, εἶναι ἀναπόφευκτη. Μάλιστα τολμῶ νὰ πῶ ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἐνωσις τῶν χριστιανικῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν εἶναι ἀναπόφευκτη ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἡ ἐνωσις ὅλων τῶν θρησκευτῶν.

Επὶ τὸ βασίλειό του ὁ ἀντίχριστος δὲν θὰ ἀνεχθῆ παραφωνίες, δὲν θὰ ἀνεχθῆ θρησκευτεῖς, οὔτε μαλώματα γιὰ θρησκευτικὰ ζητήματα. Θὰ καθήσῃ στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ ὡς θεός, καὶ θὰ τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, «διότι ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσ-

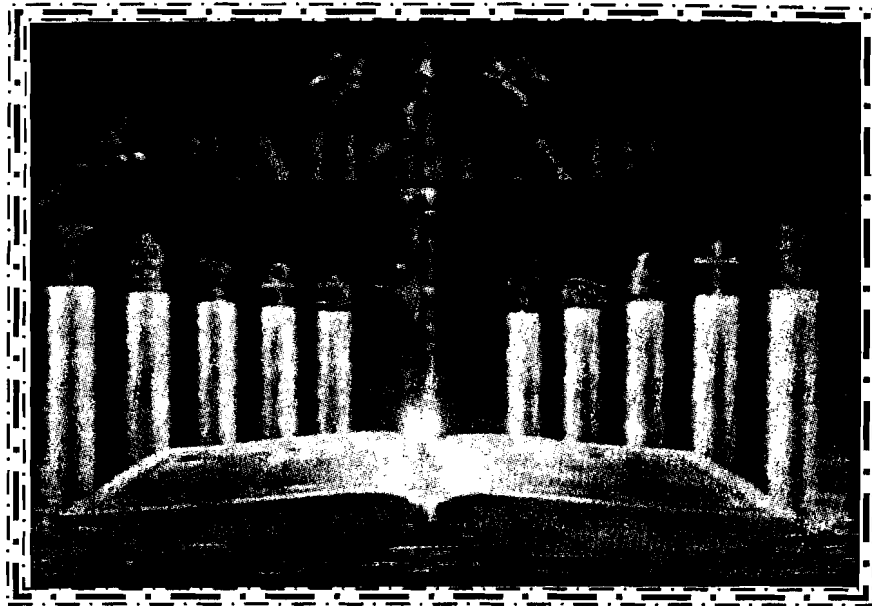
σαν και ἔθνος. Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς»⁵⁷. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους λοιπὸν «ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς» δὲν θὰ ὑπάρχη παρὰ μόνον μία θρησκεία, ἡ θρησκεία τοῦ ἀντιχρίστου...

Ομως, ἐπειδὴ ὁ λαὸς δὲν ἔχει ἀκόμη ὠριμάσει, εἶναι ἀνάγκη νὰ κρατήσουν τὰ προσχήματα καὶ νὰ προχωρήσουν πρῶτα στὴν ἔνωση τῶν «Ἐκκλησιῶν» καὶ ὕστερα στὴν ἔνωση τῶν θρησκειῶν...

Κάποτε, ἄργα ἢ γρήγορα, κανεὶς δὲν ξέρει πότε ἀκριβῶς, οἱ «Ἐκκλησίες» καὶ οἱ θρησκείες θὰ ἐνωθοῦν. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χάος τῆς ψευτιᾶς θὰ κινδυνεύσουν νὰ χάσουν τὸν δρόμο τους ἀκόμη καὶ οἱ ἐκλεκτοί. Θὰ εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου.

Πότε καὶ πῶς θὰ ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πῆ, καὶ εἶναι ἄγνωστο πόσοι θὰ μπορέσουν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὅταν θὰ ἔλθῃ. Γιατὶ θὰ ἔλθῃ σὰν εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Πρὸς τὸ παρὸν ἓνα πρᾶγμα μπορεῖ νὰ εἰπωθῆ μὲ βε-

⁵⁷ Ἀποκάλ. ιγ', 7-8.

«ΟΛΟΙ ΜΕ ΟΛΟΥΣ»

βαιότητα : όλες αυτές οι κινήσεις για ένωση στα κράτη και στις «Εκκλησίες», όλοι αυτοί οι συμβιβασμοί, όλη αυτή ή σχηματιζόμενη ομοιομορφία της ανθρωπότητας κάτω από τον οδοστρωτήρα του τεχνικού πολιτισμού, είναι τό άνοιγμα του δρόμου για τον έρχομό του Άντιχρίστου.

Η εξέλιξις αυτή της ανθρωπότητας είναι, σύμφωνα με τα κριτήρια του κόσμου, θαυμασία. Με τα χριστιανικά όμως κριτήρια είναι εξέλιξις προς την καταστροφή...

Αλλά όταν θά πλησιάζη ή εποχή του Άντιχρίστου, και αυτή ή Κιβωτός της Εκκλησίας θά είναι δυσδιάκριτος. Πολλοί

θά λένε «ἰδοὺ ἐδῶ ὁ Χριστὸς» καὶ «ἐκεῖ ὁ Χριστὸς», ἀλλὰ θὰ εἶναι ψευδοπροφήται. Ὅ,τι θὰ ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως ὡς Ἐκκλησία, ἔχοντας ἤδη ὀλίγον κατ' ὀλίγον προδώσει τοὺς θησαυροὺς τῆς πίστεως, θὰ ἔχει ἀφομοιωθῆ ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη ἐνωτικὴ μαρμελάδα, ἣ ὁποία θὰ κρατάει μὲ ἐωσφορικὴ ἐξυπνάδα τὰ περισσότερα ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας. Ποῦ καὶ ποῦ μικρὲς ὁμάδες πιστῶν μὲ κανέναν ἱερέα θὰ διατηροῦν ἀκόμη ζωντανὴ τὴν γνήσια Παράδοσι.

Ποιὸς ὅμως θὰ μπορέσει νὰ ἀναγνωρίσει σ' αὐτὲς τὶς μικρὲς, τὶς περιφρονημένες καὶ χωρὶς καμμία κοσμικὴ αἴγλη ὁμάδες τῶν πιστῶν, τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ; Καὶ ὅμως, στὸ τέλος τῶν καιρῶν, ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία θὰ εἶναι ἀκριβῶς αὐτὲς οἱ ξεχασμένες καὶ ἀσύνδετες μικροενορίες, ποὺ μπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ ἀγνοοῦν ἢ μὴ τὴν ὑπαρξὶ τῆς ἄλλης, ὅμως θὰ συνδέωνται μεταξύ τους μὲ τὸν μυστικὸ δεσμὸ τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, μὲ τὴν κοινὴ Πίστι καὶ Παράδοσι, ποὺ θὰ διατηροῦν ἀνόθευτη.

Τότε και οί εκλεκτοί θά κινδυνεύσουν νά πλανηθοῦν. Χρειάζεται μεγάλο θάρρος γιά νά μπορέση νά συνταχθῇ μέ τοὺς λίγους και νά πάει αντίθετα στὰ ρεύματα τοῦ κόσμου, μέ κίνδυνο νά γελοιοποιηθῇ ἀπὸ τοὺς «ἔξυπνους» και νά ἀδικηθῇ ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς. Χρειάζεται μεγάλη σοφία γιά νά διακρίνη κανεὶς τὴν ἀλήθεια ἐκεῖ πού ὅλος ὁ κόσμος βλέπει τὴν ἀφέλεια και τὴν ἡλιθιότητα. Ἐξ ἄλλου, ἡ παράταξις τοῦ ψεύδους θά ἔχει μέ τὸ μέρος της τὸ θαῦμα, τὸ θαῦμα ἐκεῖνο πού ζήτησε ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν Χριστὸ στὴν ἔρημο, τὰ σημεῖα και τὰ τέρατα τῶν ψευδοχρίστων και τῶν ψευδοπροφητῶν. « Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεῖα μεγάλα και τέρατα, ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν και τοὺς ἐκλεκτούς»⁵⁸. Πόσοι θά μπορέσουν νά βροῦν τὸν δρόμο τους, ὅταν ὅλοι οἱ φάροι θά ὀδηγοῦν στραβά; Τότε «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται»...

Βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου οἱ μάσκες τῆς ὑποκρισίας ἔχουν πληθύνει και ἔχουν φθάσει σὲ μιὰ καταπληκτικὴ τελειότητα. Κινδυνεύουμε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στι-

⁵⁸ Ματθ. κδ', 24.

γμῆ νὰ πλανηθοῦμε ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ φοροῦνε τὴν μάσκα τῶν φίλων τοῦ Θεοῦ ἐνῶ εἶναι στὴν πραγματικότητα ἐχθροὶ του.

Τέτοιοι εἶναι ὅσοι μιλοῦν γιὰ τὴν Ἑνωσὴ τῶν Ἐκκλησιῶν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ψευδοπροφῆται τοῦ Εὐαγγελίου.

Οἱ ἐχθροὶ ποὺ ἐμφανίζονται χωρὶς μάσκα, οἱ ἄθεοι, οἱ ὑλισταί, οἱ κομμουνισταί, δὲν μποροῦν νὰ ξεγελάσουν κανέναν. Εἶναι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μποροῦν νὰ σκοτώσουν τὰ σώματα, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ πειράξουν τὴν ψυχὴ. Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ «ὀρθόδοξοι» Πατριάρχαι, οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Ἀρχιεπίσκοποι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων, οἱ θεολόγοι καὶ καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας, ὅλοι ὅσοι μιλοῦν μὲ ὑποκριτικὴ χριστιανικὴ ἀγάπη γιὰ τοὺς «ἀδελφούς μας» αἰρετικούς, καὶ διαδίδουν τὰ συνθήματα περὶ ἐνώσεως, ὅλοι αὐτοὶ οἱ προσωπιδοφόροι μπορεῖ νὰ μὴ σκοτώνουν τὸ σῶμα, σκοτώνουν ὅμως τὴν ψυχὴ. Γι' αὐτὸ ὁ πόλεμος ἐναντίον τους πρέπει νὰ εἶναι ἀδυσώπητος.

(Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου (†) «Κατὰ Ἑνωτικῶν»)

«Ἐκαστος τῶν εὐσεβῶν καὶ ἁγίων... μυριάκις
αἰρεῖται (προτιμᾶ) προπηλακίζεσθαι καὶ ἀνα-
θεματίζεσθαι, ἢ τοῖς αὐτῶν μισοχρίστοις καὶ
θεοστυγέσι, μετὰ λαμπρᾶς τῆς εὐφημίας κοι-
νωνῆσαι πονηρεύμασιν».

(Μεγ. Φωτίου P.G. 102, 833)

